

Plymouth, Pa., 24 Rugpjucio.

„Garsas“ raszė syki, koku budu lietuviszkų laikraszczių redaktorai ir iszleistojai gal geriausia apsisaugoti nū melagingų žinių, — o ypacz lietuviszkų parapijų reikalūse, esant paskutiniam laike neušitikėjimui tarp kunigo ir parapijonų, — padūdamy į mus laikraszczius. Dėl szio geriausia esą turēt koznam mieste nors vieną užsitikimą žmogų, kuris pranesztu teisingai trumpas žinutes isz to miesto. Tas, zinoma, but labai gerai, nes nū neteisingų žinių nei vienas mus laikrasztis, kaip kada, nėra valnas, ir kad toki neteisingi praneszimai pranyks kada — tikrai sakyti negalima. Juk sztai visai trumpai atgal matome pansasų praneszimą kun. A. Burbos į N. 33 „Lietuvos“, kur sako, kad parapijonai jo kalti jam esą tukstantį dol. Isz rokundų, patilpusių pereitam „Vienybės“ numeryje, matom stovį Plymouth'o lietuviszkos parapijos finansų ir kaip teisingai pinigai yra isz parapijos izdo iszleisti. Kad neteisingi praneszimai but atneszė kada kur naudą ir kad dabar atnesztų, tai tikt jau nēr reikalo apie tai ir mislyt. Bet dėl ko tuli mėgsta tokias neteiskas žinias padūt, — sunku suprast.

Matant tokius apsireiszki-mus tarp mus, kaip galėdami turim pasirupint, kad neteisingais praneszimais daugiau nevaiszytume lietuviszkos visūmenės, ir dėlto labai malonėtume, kad neteisingų žinių mus korespondentai daugiau nepadūtų. Kad ir patiems apsisergėti nū tokių, nū szio laiko priimsime ir talpinsime tiktai tų korespondentų rasztus, kurius isz jų rasztų jau pazinstame, ir tų, ką padės savo pilną vardą, pravardę ir visą adresą, ir už tokius rasztus ant savęs atsakymo neimsim.

— Pereitam „Vienybės“ numeryje matem atsiszaukima szv. Jurgio draug. isz Ladd, Ills, kad tenaitiniem lietuviams suteikti pagelbą, nės traukintis tenai straikui, netur už ką kiti ir dūnos kasnį į burną įdēt. Mums rodosi, kad toks atsiszaukimas ne turētu but pro ausis nuleistas ir draugystės pirmutinėmis turētu iszlysti czion su pagelba. Juk jeigu draugystės eina pagal „Konstitucijos“ tiesas, tai vertētu neužmirszi, kad „Konstitucijoj“ yra aiszkiai pasakyta, apie „broliszką meilę ir paszelpą“. Tikimės, kad mus draugystės, turinczios, kaip katra, suvirsz tukstantį dol. savo izde, norės parodyt, kad isztikro supranta broliszką meilę ir nors kiek paskirs isz savo turto dėl pagelbos savo varguzių brolių. Kaip ir koku keliu suteikti jiems pagelbą, tas buvo minėta patym atsiszaukime.

— Prie „Garso“ iszeina dabar „supplement“ po užvardziu „Lietuviszkas knygynas“.

— Isz priezasties neprisiuntimo raszto „Mythai, pasakos ir legendos Žiamaiczių“, szeme numeryje tolesnė tąsa nepatelpa.

Isz Lietuvos.

— *Raseinių paviete*, ant praszimo dvarponio Fischero, parengti Raseiniūse zemdarbystės mokslainę, kaip pranesza „Lietuva“, maskoliszka zemdarbystės ministerija sutiko. Raseinių miesto roda paskiria ant to isz savo pusės po 300 rublių ant metų kaipo paszelpą. Mokslainė bus parengta tribojoj' panaikinto czia dominikonų kliosztoriaus; mokslainei bus atidūti ir žemės plotai prigulėję seniaus minėtam kliosztoriui, ant kurių bus parengta atsakanti farma.

— Vilniuje, pranesza „Lie-

tuva“, piktadariai naktyj' isigriebė į sklepą buvusios misi-jonierių bažnyczios, kur sudauzė keletą grabų. Ar rado jūse ką nors, nežinia. Sklepe, apart numirėlių grabų, palaidotų czia seniai, buvo 30 stiklinių vyno ir 10 stiklinių senos degtinės; tūs gėrimus plėszikai paėmė. Czia jau buvo sudėtos ir trys statinaitės sviesto, bet tų neėmė. Ant vietos atkako policija. Sklepe rado geležinę sztangą, su kuria sklepo durys likosi iszverstos; vietoj' kur buvo vynas sudėtas, užtėmyjo žymius zenklus pėdų. Geležinė sztanga pasirodė savasczia sargo szale stovinczių namų. Tas atvestas į sklepą, turėjo stoti į atspaus-tus pieskoj' pėdų zenklus; pasirodė, kad ir pėdos tinka. Likosi jis suaresztūtas, nors ne prisipažista.

— „Lietuva“ raszo, kad vos trims savaitėms praslinkus nū uždarymo zydiszkų Lietuvoj' karczemų ir atidarymo rando degtinės pardavinczių, o jau Vilniuje sugriebė vieną paslaptą karczemą; prie tokių mat žmonės labiaus pripratę, negu prie naujų rando parengtų. Drauge su visoms senovės karczemoms, policija uždarė ir karczemą Grodzkienės, ant Poplavų ulyczios; vietoj' uždarytos karczemos, ji atidarė limonado pardavinczią. Neuzilgio vienok policija gavo žinią, kad czia po senovei pardavinczija degtinę, limonadas-gi yra tik dangtis. Naktyj' policijantai nutraukė pas Grodzkienę, padarė kratą ir surado czia daug visokios degtinės, kurią ir paėmė. Nėra abejonės, kad neuzilgio atširas ir daugiau tokių paslaptų pardavinczių.

Isz Kitur.

Kuba. Jenarolas Weyleris buvo iszsiuntęs telegramą į Madritą apie savo atsakymą nū jeneral-gubernatorystės ant

Kubos; ant to telegramo gavo atsakymą, kad pasiliktu ant salos patol, pakol valdze laikysis rankose konservatyvų, arba iki tol, pakol į jo vietą ne liks paskirtas kitas.

Jeigu į vietą Weylerio tap-tų paskirtas ir kiek gabesnis tai ir tas mažai ką galētu padaryt, nes kariumenė ispaniszka baisiai yra nusilpus dabar. Isz 200,000 ispaniszkos kariumenės, iszskirstytos ant salos Kubos, liko kaip kur tiktai mažas skaitlius jau ir tie pats baisiai suvarginti, tankeis užpuldinėjimais kubiecių ir visokiomis ligomis.

Kubiecių-gi jenarolas Gomez jau suvienijo savo pajiegas prov. Matanzas su pajiegomis jen. Carrillo, kuris sumusze ispanus ties Aguacate, ir trauke dabar į vakarus, artyn provincijos Havanos.

Ispanai, matydami, kad sunku jiems bus suvaldyt kubiecius, savo piktumą iszlieja ant ramių salos gyventojų, kurius suvarė į per jūs laikomus miestus ir neleidže isz tų, kad neprisidėtu prie kitų savo brolių ir da labiau nepasunkytų ispanų padėjimą.

Maisto-gi ir pats ispanų kareiviai jau labai mažai tetur, o suvarytus į miestus salos gyventojus tiesiog badu marina.

Neipersenei 18 metų merginą, dukterį brolio kubanų prezidento Cisneroso, ispanai apkalė į geležis ir iszvarė į baidimo koloniją, Aprikoje, kur turės iszbuti daugelį metų už tai, kad ji buvo nutėmyta prisidėjime prie maiszto. Jos tėvą ispaniszkas sudas ant smert nusudijo, o 88 kitus kubanus ant kitokių kankinimų.

Tikėtis vienok galima, kad nei toks nežmoniszkas apsiėjimas su nekaltais, jau nieko negelbės ispanam, ir aukscziau ar veliau turės pasitraukt nū Kubos.

— *Ispanija.* Jenarolas Azcarraga, tūmlaikinis presiden-

tas ispaniszkų ministrų išvažiavo į San Sebastian pas karalienę regentką, kad pasikalbėti apie dabartinius Ispanijos reikalus. Jis buvo paėmęs sykių ir atsisakymus visų ministrų, jeigu karalienė butu reikalavus paszalinimo visos ministerijos. Po gana ilgos konferencijos tarp karalienės regentkos ir jen. Azcarragos, karalienė persitikirino, kad geriausia ir ant toliau palikti valdžą konservatyvų rankose, ir tokiu budu visa ministerija liko be jokios permainos, o jen. Azcarraga tapė užtvirtintas ant prezidento ministrų. Sako, kad karalienė dėlto paliko valdžą konservatyvų rankose, kad vadas liberalų partijos, Senor Sagasta kiek pirmiau buvo išsitaręs, kad jis gatavas esąs priimti redą prezidento ministrų, ir, jei but ant to užtvirtintas, užvestų gana placias reformas ant salos Kubos. Tas karalienei nelabai patiko, ir pasirodė jai geriau buse, jei į sį laiką kokių didelių permainų ne bus daryta.

Mikolas Angiollino, kuris 8 d. szio mėnesio užszovė prezidentą ministrų, Canovasą del Castillo, liko per kariszką sudą ant užsmaugimo nusudytas, ir 20 d. szio mėnesio sudo nusprendimas tapė iszpildytas. Priesz myrį jisai nepriėmė kunigo, sakydamas; „jei jau tu negali iszgelbėt manę nū myrio, tai kam da atėjai czion? su Dievu asz pats atsilyginšiu“.

Canovasas del Castillo liko su didele iszkilme palaidotas.

— *Prancuzija ir Siamas.* Ties Muanglen, netoli Kiang Hung atsitiko susirėmimas tarp prancuziszkos ir Siamo kariumenės. Prancuziszkus kareivius vedė inspektorius Martin. Apie pasekmę szio susirėmimo nieko nepadūta.

Paskutinem laike tarp Prancuzijos ir Siamos kilo gana di-

delis nesutikimas, bet siamiszkas biuras užrubežinių reikalų stengesi kiek galint, kad tik tas nesutikimas neprasiplėstu labiau nors patol, pakol neparvažiūs karalius Siamos, kuris dabar lankosi pas europiszkus vieszpaczius.

18 d. szio mėnesio, kada prancuziszkas prezidentas, p. Faure, važiavo ant gelzkelio stotės, ties jūm netikėtai explodavojo dinamito bomba. Bet szium kart nieko blogo neatsitiko p. Faure. Kas ją metė da nesusekė.

— *Turkija.* Ant rubežiaus Persijos turkiszkas randas iszsiuntė kariumenę, nes pasirodė, kad kas valanda gal atsitikti užpūlimas isz czion.

18 d. szio mėnesio į sultono rumą tapė mesta dinamito bomba. Explozija buvo smarki, ir keletas kambarių liko panaikyta. Keletą urėdūnkų rumo sunkei pažeidė. Policija suėmė tris armenus, kurie buk yra metę tą bombą.

Tą pat dien norėjo mesti bombą į Banką Ottomaniszką, bet policija patėmijo tai ir nedaleido.

Berane tulas armenas pradėjo szaudyti ant ulyczios isz revolverio ir tūjaus areztavotus liko.

Galatoje, kur gyvena daugiausia armenų, graikų ir zyduų didis sumisimas pakilo. Bet ant ulyczijų tūjaus pasirodė policijantai ir kareiviai ir vel viskas nutyko.

— *Rosija ir Vokietija.* Petrapilėje paskutinemis dienomis lankėsi Vokietijos caras Vilimas ir sutarė jisai su Rosijos caru eiti iszvien priesz Angliją. Sutartis tapė padaryta ir tarp abiejų vieszpatysčių užrubežinių reikalų ministrų.

Isz Petrapilės raszo, kad czion tapė suimta 20 lenkiszkų studentų, kurius į Sibirių iszvarė. Policija sako, kad jie

esą nigilistai ir padarę sutartį ant caro gyvatos. Nekurie vienok sako, kad po atsilankymo czion prancuziszko prezidento szie studentai, po peržiurėjimo jų kaltės, likę sugražinti atgal.

Visų vieszpatysčių valdonai baisiai yra iszsigandę, nes užszovesis ispaniszką ministrą prasitarė, kad visi vieszpataujanti likę nužudyti.

— *Indijos.* Czion da vis traukesi maisztai cziaubuvių priesz anglus. Laimė anglų, kad Afganistano valdonas uždraudė savo pavaldiniams gelbėti, pasikėlusiem priesz anglus, Indijų gyventojam. Kaip nusiseks anglam suvaldyt szius, nežine, nes maiszto agitatoriai stropei darbūjesi, kad ko daugiau gyventojų sukelti priesz anglus.

Dalis darbu.

— *Pittsburg, Pa.* Patryk Dolan, prezidentas apskriczio Unijos kalnakasių, kada stojo sude, reikalė uždraudimo straičko agitatoriam laikyti kalbas ant susirinkimų ir užėiti ant uždraustos per sudą žemės, — pripažino, kad nekurie isz savinjkų kasyklų — o tarp jų ir James Shields, reikalavo patis straičko ir tokį pradėjo patis gi. Kada sudzia užklausė J. Shields'o ar tai yra teisybė, jis atsakė, kad iszties, kaip jis taip lygei ir kiti devyni kumpanai to apskriczio, privertė kalnakasius straičkūti.

Jisai dabar prijauczia straičkieriam ir paskyrė kiek pinigų dėl pagelbos straičkieriam.

Bet kiti kumpanai ne tikt ne mislije pagelbėti kum straičkieriam ir užbaigti straičką, bet da labiau susimislijo kankyti jūs, ir dėl to prisakė visiem straičkieriam isziskraustyti isz kompanijų namų. Kada kalnakasiai szio prisakimo neklausė, tai pasiūsti per kumpanus žmonės iszmėtė jų daik-

tus ir jūs paczius isz kompanijos namų.

— *Wheeling, W. Va.* Isz Fairmont raszo, kad suvirsz 100 kalnakasių suaresztavojo rando marszalai kasyklose Montana už tai, kad jie peržengė tiesas, iszdūtas dėl straičkierių.

Taip pat ir kasyklose River-ville suaresztavojo keles deszimtis siraikūjanczių.

Visi straičkūjantieji bus iszvaryti į Clarksburgą, kur turės stoti priesz sudzią Goff. Nekurie szneka, kad gal pakilt musztynė, kada suaresztavotūsius varys.

— *Hilshoro, Ills.* Suvirsz 600 straičkierių norėjo įsilaužt į kasyklas Coffeen, bet szerifas su savo žmonėmis ir vel, kaip ir aną sykį neprileido, ir da suaresztavojo vadą straičkierių. Musztynės vienok nebuvo.

— *Columbus, O.* Isz vyriausio biuro susivienyjimo kalnakasių tapė iszdūtas atsiszaukimas, kad 30 d. szio mėn. į St Louis susivažiūtu delegatai visokių draugysčių ir organizacijų darbinjkiszkų ant konferencijos. Ant szios konferencijos bus nutarta koku keliu galima geriausia priversti savinjkus kasyklų pasilenkti ant straičkierių noro.

Isz Amerikos.

Auksas Kalifornijoje

Isz San Francisco pranesza, kad paviete Trinity randasi labai daug aukso ir net daugiau negu kad aplinkinėse Klondykos, Alaskoje. Ypatingai daug aukso randama vagoje upės Coffee Creek, kuris czion randasi szmoteliūse, sumisziui su smiltimis.

Taip gi ir krantūse tos upės randasi daug aukso rudoje.

Kaip pranesza, tai du broliai J. B. ir R. B. Graves tik-

tai per dvi dienas iszkasę czia aukso už \$42,000 vertės, ir nu-siuntė tąjį į San Francisco randavą pinigų muszinyčią. Rastas per jųdu auksas buvo prie vieno pailgo szmoto, bet kaip jųdu da nemokėjo gerai jieszkot, tai sulaužytai jį isz-kasė.

Specialiszki pajieszkėjimai patikrina, kad czion randasi da viena gysla, kuri iszdūsent aukso už du milijonu dolerių vertės.

K o n f i s k a v o t i d e i m a n t a i .

New Yorko muitinyčios name sukonskavojo deiman-tų ant \$8,000 vertės, kuriūs atsivežė su savim R. H. Neu-bauer, pasażieras laivo „Furst Bismark“, o kurius tas pasa-żieras norėjo slapta įgabend sziczion. Deimantai buvo kaip kurie aptaisyti aukse, kaip ve žiedūse ir auskuriūse, o kiti be jokio aptaisimo buvo. Vie-nas auskurius vertas buvo \$2,000.

Szis pasażieras paeina isz Hamburgo ir yra agentu savo brolio, užsiimanczio pardavi-mu deimantų New Yorke. Deimantus turėjo paslėpęs vir-szutinėse ir apatinėse drapa-nose, vienok muitinyčios urėdnikai patėmijo tai ir su-konskavojo.

U ž m u s z t i j a u n a v e - d ž i a i .

Isz Bellefontaine, Ohio, ra-szo, kad ant farmos, esanczios nepertoli nū czion, rado kunus Dovid Detrick ir jo paczios. Pribuvus daktaram ir apžiu-rėjus tūdu, pasirodė, kad jųdu užmuszti jau trys dienos atgal. Kas buvo užmuszėjum, nesu-sekta. Aplinkinei gyventojai, dasigirdę apie užmuszėjystę, leidosi su szunimis jieszkoti pėdsako užmuszėjų, bet veltu. Ant gyvatos D. Detrick jau du metai atgal buvo pasireng-ta, bet tūm syk per jautrų ir piktą szunį nepriėjo, ir kiek paskiau rado tą szunį negyvu.

Už metų po to ir vėl taikėsi užmuszti, bet ir tūmsyk nenu-sisekė.

Pas D. Detrick, mat, pri-jautė pinigų, ir ant tų pasima-ginę, užmuszė, kad paskui lengviau but paimt.

S u d e g i n o n e g i a r a a r b a t a .

Į San Francisco, Cal. at-plaukė laivas, ant kūrto atve-žė 40 pakų arbatos. Pagal naujas muitų tiesas toji turėjo but pirmiau pristatyta į muiti-nyčios namą ir czion pasirodė, kad arbata yra negera, padirb-ta.

Muitų urėdnikai neįleido tokios arbatos ir, kaip jos sa-avinikas nenorėjo jos gražīt at-gal, sudegino.

J a u n a s u ž m u s z ė j a s .

Pereitos seredos naktį ne-koksai Jesse Gobbin, vaikas 9 metų, isz Henderson, Ky., pa-pjovė 12 metų savo seserį. Tą nedėdienį jis buvo pavogęs nū motinos 65 centus, ką ma-tė minėta jo sesū ir pasakė motinai. Jaunas vagilius už tą savo darbą atsiėmė nū mo-tinos atsakanczią bausmę. Už tai taip įpyko ant sesers, kad pereitos seredos naktį įėjo į kambarį, kur gulėjo jo sesū su 6 metų broliu ir, sucziūpęs jos kaklą, perpjovė peiliu nū au-sies iki ausei.

Smarkus trankimasi jos pa-budino szale gulintį brolį, kuris supratęs kas yra pradė-jo garsei szaukti. Žmogzudis pabėgo ir iszbėgęs už namų ketino kur pasislėpti, bet lei-dėsi paskui jį vytis, pagavo jį ir į pavietavą kalinį pasodino. Jisai po visą aplinkinę buvo žinomas savo negeru budu. Tūlą sykį tapė užtiktas bedė-gant kaimyno klūną, ant ku-rio supyko už tai, kad tas bu-vo iszkarszęs jam kailį už vo-gimą sodo vaisių.

Kitą sykį vienam isz savo draugų buvo įbėręs arszeniko į gerimą, norėdamas tąjį užnū-dinti už tai, kad vieną sykį

jiems beloszent szis už ką tai jį sumuszė. Tiktai laiku sziam pamaczius nedorą jo draugo darbą, prasisergėjo nū giltinės.

L i n c z e v o t a s .

Tulas vyras pereitą czetver-gą iszgėdino Pauliną Fenskie-nę, paczią farmerio, gyvenan-czio netoli miestelio Leyden, Illinois Valstijoje. Kada apie tai dasigirdo aplinkinei farme-riai, baisiai įsiuto ant to ir, pasiėmę kas revolverį, kas szautūvą, kas szakę, leidosi jieszkot jo, pasislėpusio to pa-ties farmerio kukuruzoje.

Pamatęs atsivejant, jis lei-dėsi toliau bėgti ir neprisilei-do artyn nei vieno szaudamas isz revolverio, kurių turėjo net du. Ir gal but ir pasisekė jam pabėgti į girę, kur sujiesz-kot but jau sunku, kad ne but pazeistas į kojas ir negalėjo jau pabėgt. Parpūlus jam ant žemės farmeriai, bijodami prisiartinti, isztolo szaudė į jį, pakol pamatė, kad jau gintis sylų netur, o tada priszokę prie jo, spardė kojomis, badė sza-kėmis ir visaip tampė, pakol ne liko nei į žmogų panaszus.

Benito Juarez.

Po skraiste nakties, per pla-czią pusczią, ant greito kaip vėtra žirgo, laikydamas prie-szakyje vaiką, jojo giuklūtas indijonas. Vėjas užė, augszta žolė ir kvietkos linko po ko-jomis žirgo, o vaikas persvertas ant žirgo sprando, stenėjo.

Erelio plunksnos ant galvos indijono klesdėjo.

— Ne verk! — isztarė stan-gei, pasilenkdamas prie vaiko, — jau tūjau pamatysi tėvy-niszką pusczią.

Po szijų zodzių suniukė ant žirgo ir nulėkė rodos dvi dva-sios per lygę pusczią.

Tolumoje pasirodė virszu-nės kalnų, o apaczioje tų žyb-czijojo ugnys.

— Tai musiszkiei! — iszta-rė į stenantį vaiką indijonas ir parodė ranka į krasztą isz kur

matytis buvo kalnai ir ugnys. — Žiurėk, tenai sėdi tavisz-kiai, garbindami Didelę Dva-sę.*)

Vaikas vis stenėjo.

Ugnys darėsi vis aiszszkės-nės, kas sykis mažo tarpas tarp raitųjų ir kalnų. Da valanda, ir indijonas, sulaikęs bėgsztą žirgo, įjojo tarp uždegtų szen ir ten ugnių.

Abaze visi miegojo. Ty-kuma aplinkui, tiktai isz už kalnų girdėtis žvengimas pa-leistų ganytis arklių. Szale vienos ugnies, rodos akmeni-niai raiziniai, stuksojo du rau-donskuriai, rukydami pypkius ir akis įsmeigę ir deganczius nūdegulius. Matyt vadai tai buvo, kadan-gi ant galvų sty-rojo ragai buivolo ir erelio plunksnos, o už dirzų žibėjo platus kirvukai.

Indijonas nuszoko nū arklio ir vaiką priesz jųdų paguldė ant minksztos žolės.

Tūdu pakėlė akis ir pažiū-rėjo szaltai. Vaikas iszbalęs, užmerkęs akis gulėjo, rodos, negyvas.

— Kas tas!... — paklause vienas isz indijonų.

— Juarez! — atsakė jotojas.

Ant szijų zodzių sėdėję prie ugnies paszoko sykiu.

— Juarez?... — da sykį paklause vienas isz jiedviejų.

— Taip! — atsakė ir vėl jotojas.

— Hu! Ha! — suriko links-mai abudu.

— Gyvu jį sudegysim!... Uznūdintomis vilycziomis su-draskysim!... szaukė indijo-nai.

Vaikas nei krust; guli tar-tum negyvas.

Indijonas paleido arklį, ku-rį iki tol laikė už pavadzio ir prie ugnies atsisėdo.

— Mieste Oksaca, kuris prie Meksikos priguli, persirengęs į prekėją pagriebiau jį, kada szalyje miesto skaitė kokią tai knygą. Pažinau jį tūjaus, nors

*) Didelė Dvase — dievaitis indi-jonų.

metai jau baigesi kaip pas baltusius pabėgo... O, Didi Dvase sergi mus!...

— Hu! Ha! sukliko indijonai — iszkepti jį! Tegul ne skaito knygų, tegul nesusideda su baltaisiais, budamas indijonu!... Eime prikelsim savusius!... atmonijimas!... atmonijimas!...

Paszoko ir nubėgo kelti draugbrolius. Vaiką, kuris iszrodė pusgyviu, paliko.

Toj' pat valandoje kokis taiszeselis nusitiesė per plotą apszviestą baigencziomis degt ugnimis. Pirm negu spējo pamatyti tai indijonai, vaikas ant žirgo nesžesi per puscia.

— Hu! Ha! — suriko ne savo balsu indijonai. — Juarez! Juarez!... nedabaigė. Piktumas užėmė balsą.

Taip, Juarez pabėgo. Pabėgo ant arklio savo prieszo.

Veltu dvideszimts jaunų indijonų leidosi vytis. Naktis buvo nepermatoma. Rytui iszsauszus rado pėdsaką. Pėdos rodė, kad į kalnus nujojo, bet kalnūse sunku surasti. Vaikas iszsigelbėjo. Stebuklingas tai buvo iszsigelbėjimas!... bet Juarez da sunkesnių dienų savo gyvenime prityrė. Ner nėko stebėtino, tas, kuris isz prasto piemenuko stojosi garsingu istorijoj', kuris daug gero savo tėvynei padarė, ne mažai turėjo turėt drąsos, pasiszventimo ir iszminties.

Jaunycziu budamas Juarez bejodinedamas sykiu su visais savo broliais po placia puscia užsigeidė žinot apie platurį svieta. Pametė puscia ir atėjo į miesta Oksacą mokyti. Daug vargo isz pradžios turėjo matyt. Vienok tas nesulaikė jį; jisai vis mokinosi. Tulas prekėjas, pamatęs tokį prisiriszimą, jo prie mokslo, pagelbėjo ir davė kasztą įstoti į mokslainę.

Indijonai, kurie baisiai neuzkencze civilizacijos, kožną, kuris prie to eina, myriu bausdavo. Pagavo vienas isz jų

Juarezą, bet tas, kaip matėme, pasprudo jiems isz nagų.

Juarez yra pirmūju indijonu, kuris pagarsėjo kaip genijus polytikos, kuris tėvyne savo pakėlė iki garbės ir didumo.

Benito Juarez užbaigė savo gyvastį 1872 m., bet garbė jo ir vardas gyvūs per amžius.

Isz lietuviszku dirvu Amerikoje

— *Plymouth Pa.* Pereitam num. „Vienybės“ patilpo nūraszas finansų knygų, ir dėl stokos vietos nepatilpo: „už ką ir kiek yra iszmokėta“. Tai gi tas telpa szeme num. Prieszio meldzeme skaitytojų atleisti mums, kad bereikalinais, gal, rasztais pavaiszinam Jus. Bet neužmirszkite broliai, kad garbė kožnam žmogui yra brangesnė už viską; tai gi ir mes, apgindami savo garbę, priesz užmetimus kun. Burbos, teisybę norim parodyt.

Skaitlius iszmokėjimo kiek ir kam nū 1889 m. iki 1897 m.

Klebonui alga už 7 m. ir 2 m.	\$6,450,00
Dudoriams alga	„ 2,146,00
Už budavojimą bažnyczios	„ 7,085,18
Už budavojimą klebonijos	„ 2,075,80
Už žemę bažnyczios ir kleb.	„ 1,182,00
Už kapines	„ 1,757,58
Už peczių bažnyczios	„ 642,49
Už vargonus	„ 460,00
Už stogą bažnyczios ir tais.	„ 1,288,75
Taisyimas bažnyczios ir t.t.	„ 254,48
Už parėdus bažnyczios	„ 336,59
Prova bažnyczios užgeležis	„ 377,22
Prova su Lenkais	„ 206,26
Kasztai lojeriam	„ 210,50
Už medelius apie bažnycia,	„ 32,00
Randa už Eirių sklepa	„ 60,00
Randa už klebonija	„ 288,70
Ant užlaikymo vyskupo	„ 187,50
Už daiktus į klebonija	„ 893,67
Už daiktus prie bažnyczios ir klebonijos	„ 45,37
Dabaigta mokėt už klebonija, aptverimas kapų, intraukimas varpo ir taisyimas bažnyczios stogo	„ 704,07
Už knjgas parapijos	„ 10,70
Už darba drukoriszka	„ 105,50
Kasztai kelionės	„ 1,85
Už atvedimą vandens	„ 29,75
Randa už vandenį	„ 93,00
Už apsaugojimą nū ugnies (Insurance)	„ 404,60
Už anglis prie bažn. ir kleb.	„ 305,75
Už arklius	„ 41,00

Už sale mitingam „ 88,00
Procentai visoki „ 496,50
Už visokius taisyimus apie bažnycia, klebonija, kapines ir t.t. „ 400,75

Isz viso iszmokėta \$28,661,56
Atmokėta Wyoming National Bank \$3,000,00

Visu labu iszmokėta \$31,661,56

Knjgų rokūtojai

J. Pauksztys,
S. Bagdonas,
S. K. Alyta.

Ne isz to galo pradejo.

Arkitektorius, pradėdams statyti trobės, pirmiause padaro plana, paskui jau daro druta pamata (fundamenta), ant pamato stato sienas, stoga ir t. t. Bet jeigu arkitektorius pradėtu savo darba nū boksztu arba stogo; ką mes tada pasakytume?..

Arba dūkim sav, jeigu žmogus pradėdams rengtis, pirmiaus apsiliktų sermėga, o paskui marszkineis; ar ne sakytume, kad tas žmogus atbulai daro, nors abu apsiliktuvai jam neatbutinai yra reikalingi?!

Taip ir kun. Žebrio užmanymą kas link statymo kliosztoriaus, dėl lietuviszku naszlaiczių prieglaudos, galim pavadyt atbulu. O ir „Garsas“ N 32 patvirtina tai ir atkartodams sako: „Dėl lietuviszku naszlaiczių prieglauda reikalinga, jau tik vien dėl sudrutinimo pamatų mūsų tautystės szitoje žiamėje; apie tą reikalingumą neginczys nė vienas žmogus žinantis Amerikoje gyvenimo iszlygas kas link mūsų tautystės“.

Asz ne gincziju kad užmanymas kun. Žebrio butu blogas, jeigu tikt butu pradėtas iszto galo, ant kurio mes galėtume pamata mūsų tautos statyti!

Pamatas dėl sudrutėjimo mūsų tautystės Amerikoje yra gryna lietuviszka mokslainė, kurios visai dar ne turim! kun. Ž. užmanymą pagircziau jeigu jisai darytu iszmiutingai

t. y. kad pirmiau vilktusi marszkinis o ne sermėga! Vietoj' statyti ant farmos kliosztorių dėl prieglaudos naszlaiczių pastatyk lietuviszka mokslainę, taip kaip kitos tautos Amerikos daro (kitos tautos stato pirmiause mokslaines, o lietuviai stato puikes bažnyczes ir klebonijas); o tada galėsi girtis, kad pamata tautystės drutini!

Į naszlaiczių prieglaudos namus ne patenka nė vienas nūszimtytis lietuviszku vaikų ir kad jie galėtu sugriaut mūsų tautą Amerikoje, tai bijoti nereik.

Bet gi niekas ne užgins, kad tukstanczei žuva mūsų vaikelių dėl lietuviszkos gentės lanzydami yvairių tautų mokslaines! Ar gi ne toki pat atsazalėliai iszeina isz svetimų mokslainių dėl lietuvystės priepėnėti svetimu maistu dvasiszku, kaip ir virsz minėtu prieglaudos namų!... Ar gi ne taip?..

Bet gi dar ezion antra krisla akyje „tėvelis“ užtėmijo, — skriauda neszancę mūsų (?) tautai, jog auklėjami pas svetimtazcius mūsų vaikeliai gali iszaugti nekatalikais...

Lietuvoj' acziu bažnycziai nusisekė kun. užvest begėdiszka baudzeva. Sulaužę ir sumindzioję žmoniszkas ir ukiszkas tiesas, paniekino mūsų tėviszka kalba (ir dabar dar niekina); užgrėbė Lietuvos turtus, pristatė daug kliosztorių, ant galo aptemdė lietuvius ir pakiszto po sloveniszku jungu. Ezion Amerikoje ir tūm pacziu keliu nor dvasiszkije mus vesti. *Dzukas.*

Apszvieta ir iszanklėjimas.

Misliju, kad apie taip svarbų dalyką, kaip apszvieta žmonių reikia kiek pakalbėt.

Pirmiausia paziurėkim: kokią praktiszka vertę tur apszvieta, nors ir mažiausia, kad ir tikt mokėjimas skaityt?... Žmogus nemokantis skaityt ir

raszyt susikalba su kitais žmonėmis tiktai akis į akį.

Tūm tarpu žmogus mokantis skaityt, jeigu tur po ranka jam gerai suprantamą knygyną, gal ant sykio susipažinti su prakilniausiais darbais svieta.

Neapszviestas sunkumūse ir vargūse savo gyvenimo tur už draugus tiktai keletą sav lygių vargūlių neapszviestų. Bet mokantis skaityti ras apraszumus apie daugelį visokių dalykų ir net pamokinimus kaip isz savo to skurdo iszlipti. Neapszviestas yra mokslo vergu, o mokantis skaityt — Rotszildu. Pabaigos mokslo nėra ir mokslo akis sieke nepalygintinai toli.

Nu-gi paimkime dvi tautas gyvenancias susiedioj'. Vienoj' isz tų visi žmonės apszviesti, kitoj'-gi tiktai 18 nūszimtis, o kiti jokio supratimo apie apszvietą netur, kurie žino ir mato tiktai tą, kas po ranka yra, ir pasinaudot gal tiktai tada isz vieno ar kito dalyko, kaip pasikalba su lygeis sav, kurie taip pat tikros vertės visko nepažysta. Viena isz tų tautų turi atsakanti skaitlių mokslainių žemdirbystės, amatninkystės ir prekybos, kita-gi to viso netur arba kad ir tur tai mažai ir neatsakanciam surėdyme. Taip-gi viena isz tiedviejų turi knygynus, muzejus, skaitinycias dėl suaugusių ir vaikų, daugybę draugysčių, turinczių savo mieryje platinimą apszvietos. O kita tauta to viso ne tur ir laiką liūšą nū darbo praleidze karzemosė ar taip kokiūse panasziūse susiejimūse.

Szitame prilyginime net negalima nei isz dalies lygintis mums tame su kaimynais mūsų—Vokiecziais. Jie turtingi, milijonieriai, o mes — skurdūliai. Reiktu ir mums apie tai vis pasirupjt ir su neprieteliais savo kovoti isz paskutinos. Bet kaip-gi kovosime, kad neturim atsakanczių ginklų? Tai gi jau reikale apszvietos mes

ir negalim lygintis su Vokiecziais.

Užmeskim na-gi dabar akį ant mus kasdieninio materialiszko padėjimo. Žinoma yra, ant paveikslo, kad Prancuzija tur daugybę brangių mineralų ir taip meilų klimatą, kad auga ten ne tik visoki augalai kurie pas mus retą metą nūszūdūda, bet ir tie net, kurie pas mus negalimi augyt, o isz kurių prancuzai daugel naudos tur.

Negalint mums isz to viso naudotis, reiktu stengtis pagerit savo padėjimą per apszvietą; tūm tarpu pas mus mokanczių skaityt ir raszyt yra tiktai nediktas skaitlius. Skurdas jaucezemas dėl to ne tik sziaudien, bet, isz laiko matoma, kad ir ant toliau tas viskas trauksis. O tūm tarpu visos tautos ant kelio apszvietos tik bėga tolyn, ir jau nei kiek ne mislija mus laukti....

Prie taip augsztos vertės darbo reikia mums paklibint visus sziek tiek apszviestinius, kurie tur sveiką protą ir mislį. Juk ir suprantama tur but koznam, kad niekados negal apszvietimo suteikti kitam tas, kurio protas yra kiek susimaiszes, nors jis ir but apszviestas patsai.

Užeina dabar klausimas pats isz savęs: ar darbas apszviestunų mus tur siekti tiktai vien apszvietimą kitų savo brolių? Jaugerokas laikas kaip girdime szauksmus: apszvieta!... apszvietos!... dėl apszvietos!... ir tikrinimus, kad jei tik turėsime atsakanti skaitlių mokslainių, skaitinyczių, muzejų ir t. t. viskas eis jau kaip ant mielių.

Juk kada tai dr. Eugel, garbus reformatorius prusiszkos statistikos, pasakojo Europai, kad koznas skatikas, padėtas dėl uzvedimo mokslainės, pritrauks prie savęs jau patsai da keletą skatikų, kurie norėjo eit ant pagalbos kalėjimam.... Ir Prancuzioj',

Anglijoj' ir Austrijoj' apszvieta mokslainėse ženge gana sparcziu zingsniu. Paczioje-gi tėvainėje dro Engelo augimas mokslainių nei kiek neperiszkadije augimui kalėjimų!

Todėl teisingesniu atsiliepiamu bus turbūt nūmonė H. Fonquero: „Apszvieta yra tik ginklu geru ar szlektu, prigulinti nū to, kas ją sėja“. Tai-gi isz szito iszvesti turime, kad sykiu su apszvieta tur eiti ir geras iszauklėjimas, jeigu norime sulaukti gerų vaisių tokio darbo. Ką reike suprast po zodzių gero iszauklėjimo privedu sztai.

Apszviesti — yra tai lavinti tiktai mislį žmogaus; auklėti-gi — reiszke lavinti duszę žmogaus, mislis, jausmus ir valę.

Na-gi paziurėkim da: kokiu budu suteikti galima iszlavinimą mislei žmogaus. Dėl prilyginimo paimsim sieninį laikrodį, su kurio dalimis norime supazydinti mokintinjsavo. Praszciausias, zinoma, parodymas to yra sekantis: Dūdam mokintiniui laikrodį, liepiam iszardyti ir vėl sudėti kaip reik, prie to ziurinet veikimą visų atskirių ratukų, szvytūklės, svarumų ir rodyklių. Žmogus visad geriau įtėmija tą, ką patsai savo rankomis atlieka ir ant ko patsai tur misliti.

Kiek menkesnis pažinimas bus tada, kada mokintinis prisiziurės ant paveikslo visom dalim laikrodžio, ir jau czion negal jisai lygintis su pirmūju.

Da menkesnis pažinimas apie dalis laikrodžio bus įgautas tada, kaip mokintinis skaitys tik apie tokias; ir nors apraszymas but gana aiszkus, vis-gi supratimas silpnas bus.

Tai-gi turime patėmyt dabar, kad yra trys budai pažinimo: ypatiszkas darbas tėmijant kokį daiktą, o ypatingai jo sudėjimą; paaiszkinimas zodiszkas, vedamas per mokytoją ne tik žinantį gerai visą sudėjimą, bet ir ypatiszka talentą prie to turintį; ir paga-

liaus gana suprantancziai apszvieta apie tai knigoje. Isz viso paminėto pasirodo, kad kas nor užsimti apszvieta žmonių tur ne tik dūti jiems knigas skaityt, bet suszaukti prie skaitimo ir parodyti paveiksus, su kokiu daiktu nori jūs supazydinti. Knigynai, skaitinycios ir darbavietės ir yra dalykai pamatiniai apszvietos, arba lavinimo protiszko.

O kaip lavinasi jausmai? Keles yra beveik tas pats kaip ir dėl lavinimo mislies. Geriausia, iszlavina žmogus savo jausmus gyvendamas tarp gamtos ir draugijos. Tai-gi jei nori pažinti meilę gamtos, atlankyk puikes apielinkes, augyk augalus visokius ir gyvulius. O jeigu nori mylēt žmones ir stebētis isz jų, draugauk su labiau iszmintingais isz jų. Yra tai patikrintas keles lavinimo jausmų gerų ar szlektų.

Na o kaip lavinti valę žmogaus?... Ir czion, kaip jau pirmiau parodyta buvo, kniga užima paskutinę vietą. Moraliszka kalba ir visoki palyginimai yra gana geras keles. Bet už tai vis yra da geresnių.

Tegul vaikas, arba ir suaugęs žmogus mato aplink savę žmones gerus, dorus, mielaszirdingus, galinczius suvaldyt savę, o isztikro pasijus, kad jis daug skiresi nū jų ir su laiku paseks jūs. Szitasai palyginimas yra „prisiziurėjimu“.

Bet geresnes pasekmes iszdūda metoda „persitikrinimo“, užsilaikanti tame, kad žmogus patsai prie geresnio eina. Kada nori prisipratyt prie taupinimo — nemėtyk ant niekuikių pinigų, bet jūs dėk į saugę vietą. Kada kantrybės — perneszk viską kantrei; kada iszlaikimo — eik prie tolimo mierio; kada drąsos — pergalek nediktus paėjus.

Sutraukent visą tą vieną kruvą užėina dabar klausimas: kokiu budu mūsų inteligenci-

ja tur rupintis apie apszvietimą savo brolių?... Juk žinoma yra iš augsčiau minėto, kad žemiausias laipsnis to — yra knygos. Tai-gi, pagal mano nuomonę, reikia rupintis apie prisizinerėjimo pamokinimą; o dėlto reikia rupintis apie loszimą teatrų, užvesti skaitymus, laikyti kalbas ir t. t. Taip-gi ne paskutinę vietą užima ir geros draugystės, kaip ir pasivedimas mokymais paczių „mokintojų“. Šis paskutinis ar tikt ne ant žemiausio laipsnio sziądien stovi pas mus? Ar nevertėtu todėl kaip nors apie pagerinimą to pasirupjti; juk iš to baisią skriaudą savo tautai jauczeme.

Griežlė.

Reikalai

„Tėvynės Mylėtojų“ draug.

— Philadelphia, Pa. kūpa padūdam įneszimą, idant konstitucija dr. butų iszsiūsta visoms kūpomis konogreicziause, atsakancziam skaitliuje; idant dr. sąnariai galėtu iszdayt neprigulintiems prie dr. prakilnesniems tautieciams parodydami mierius dr. Tokiu budu padidytime skaitlių sąnarių.

Kad butu parupinta knygėlė dėl kolektos, ant labo lietuvytės, ar tai paczių konstitucijoj' arba atskyrio knygėlė, aprupinta peczėcze draugystės. Matydami tautieciai atsakan-tį tenklą draugystės, ne vienas paaukaus kelis graszius ant aukuro tėvynės. Aukautojus rasim ne tik tarpe vyrų, bet ir tarpe graziosios lyties, taip kaip Minersville garbingos moterys padarė pradžę.

Aukautojų vardai bus garsinti „Vienybėje“. V. A.

Atsitikimas Karpatoše.

— Ar Zigmus su Marilka da nesugrižo? — klausė Viloviczia, drutas, kaulūtas vyras savo paczios nuliegusios,

nuliudusios.

— Da ne, — atsakė toji, — ir asz bijausi ar kas neatsitiko su jiedviem kalnūse. Juk galėjo kur paklyst, ar į bedugnę įpult, kokių taip daug randasi kalnūse....

— Tai!... nei szį, nei tą pliauski!... — atsakė Viloviczia, ramindamas paczią. Juk Zigmus žino kozną vietą, kozną takelį kalnūse; jau jam ne pirmas sykis ten vaikszioti. Jis taip gerai žino kalnus, kad ir tamsiausioj' naktyje pataikys iszeiti.... Kaip iszėjo rinkti visokių žolių ir vabalėlių ir užsimiršo kur esą, o cze tikt sztai ir vakaras atėjo.

— Dūk Dieve, kad tavo toks daleidimas but teisingas...

Atėjo tarnaitė su arbata ir pastatė stklėnyczias ant stalo.

— Ponaiczi su panaite ne matyt da, — isztarė, pastaczius visas stklėnyczias ant stalo, — o naktis szį, mą rodos, bus vėjūta labai. Nū kalnų pusės kyla jūdi debesiai ir girdėtis griaujant isztolo....

Abudu Vilovicziai paziūrėjo neramus per langą.

— Isztikro sziąnakt bus nedailus oras, o gal ir audra pakilt, ba ant to labai iszrodo! — murmtelėjo piktai Viloviczia.

— O asz gana prisznekejau Zigmui, — atsiliepė pro aszaras jo pati, — kad sziądien ankszciau pareitu namo.

Ir su didziu neramumu žiūrėjo abudu per langus, ar nepamatys pareinant savo mylimiausių vaikų sunaus ir dukters.

Bet veltu stovėjo prie langų ir per jūse tēmijo. Tūm tarpu pakilo vėjas nū augsztų kalnų pusės, susuko stulpą dulkių ir su smarkumu užtrenkė priemenios duris ir langinyczias subarszkino.

— Ana! jau vėtra nū Tatrų pakilo, — atsiliepė tarnaitė, pildama į stklėnyczią arbatą. Pamatysit, kad ir zaibai pradės smarkiau pliskyt, o ponai-czi su panaite da vis nėra!

Greitai sutemo ant kiemo, virszunės kalnų susimaiszė su debesimis ir negalima buvo matyt jų aiskiai. Už valandos apsiautė nepermatoma tamsuma.

— Kur eisi? — užklausė poni Viloviczienė savo vyro, matydama, kad jis nusikabino nū sienos dviliaupę szautuvą ir jūsesi medziokliszką diržą.

Ponas Viloviczia nieko neatsakė, tiktai, pabueziavęs paczią, iszėjo greitai ant kiemo.

— Ei! Jokubai!... — garsėi suszuko.

— Asz czia! — atsiliepė diktas, drutas vyrukas, pakilęs nū pundo szieno, ant kurio gulėjo klūne ir žiūrėjo ant užslenkanczios audros.

— Szunis atvesk! — tarė Viloviczia.

— Gerve! Užmuszk! — paszaukė szvilptelėjęs Jokubas ir prapūlė ant valandos už triobų ukės.

Neuzilgio pasirodė trys dideli vizlos ir; pamatę poną, pribėgo prie jo ir ėmė glamonėtis apie jo kojas. Paskui tūs atbėgo ir kiti, didesni ir mažesni szunes. Pagaliaus pasirodė ir patsai Jokubas su mažu kirvuku už diržo.

— Ar į kalnus eisime, ponas! — isztarė žiūrėdamas ant nusiminusio veido pono savo.

— Į kalnus, — murmtelėjo tasai. — Ponaiczi ir panaitės jieszkot.

— Ne velycziau, ponas! Ir drąsiausias nakties laike į kalnus neitu. O czion ve kas daros.... — isztarė žegnodamasi ir rodydamas ant žaibo, kuris perbėgęs per tamsiai jūdus debesis, nusileido iszilgai kalno ir vėl pranyko.

Isz stubos iszbėgo nusigan-dus poni ir sustojo prieszais vyrą. Moteriszkei gailėjo prapūlusių vaikų ir norėjo, kad jūs kas atjieszkotų, bet ir vėl bijojo, kad su vyru kas neatsitaktu tokioje baugio naktyje.

Tūmsyk ant kelio, einanczių į ukę davėsi girdėtis koki tai

balsai. Keletas vyriszku balsų, tarmėje kalninių gyventojų už ką tai rodos ginczijosi.

— Et, tegul jį sziuntas pin-czių!... — pyko koks tai storas balsas.

— Na, na, jau netoli! — ramino jį kitas.

— Juk jau ant vietos esamel — dadurė treczias.

Už valandėlės sugirgzdėjo vezimas ir suprunksztė arkliai.

Szunes pradėjo loti, ir niekaip negalima buvo jų numalszt.

Ponas Viloviczia iszėjo ant kelio ir suszuko garsėi.

— Ei! o kas jus per vieni? Balsai nutilo.

— Mes geri žmonės! — atsiliepė už valandėlės vienas isz jų.

— Oi ko norite?

— Dūkite szviesos, nes tamsu, kad ir į akį durty.... — tarė storasis balsas.

Poni Viloviczienė nubėgo likterną atneszti, bet jos nereikėjo, nes ant syk pasidarė szviesu kaip diena. Zaibas perbėgo per debesis ir viską apszvietė, o po jo smarkus griausmas atsiliepė po aplinkines.

— Visokia dvase lai garbin Vieszpatij! — murmėjo Jokubas, drebėdamas visu kunu ir dairydamsi į szonus.

Prie aiskaus žaibo pamatė jis, kaip svetimiejai iszkelė isz vezimo kokią tai baltą ypatą; po tam jo ponai paėmė tą ir nusineszė į vidų.

Dabar priėjo prie jo keli atvaziavėliai.

— Ei! vyruk! — tarė vienas isz jų gindamsi nū szunų, — matai, kad grįzti prie tokio oro negalima mums, nuvesk mus gyvūlį į kokią pasziurę, juk tai ir lytus su ledais pradeda į galvą papsėt.

Jokubas stovėjo tartum stulpas.

— Ko stovi, kaip smirdals be peczių! — isztarė didelis vyras storūju balsu.

— Vesk mus, ne ziopsok! Tai isztaręs, pagriebė Joku-

ba už peties ir pakrutino.

— Ogi kas jus toki, ir ko norite?

— Kas mes? Ugi kalniniai žmonės.

Ką mes atvezėme? Ugi jus panaite?...

— Ogi kur ponaitis?...

— Ponaitis?... apie ponaiti nieko nežinom.... Panaitę radom pusgyvę ant Tamsiojo kalno ir atvezėme.

— Ogi ką ji sakė?...

— Nu-gi ką sakys?... ugi niekol silpna ir nusigandus. Susisznėkėt su ja negalima.... Gerai, kad su mumis sykiu buvo Rokas Žilis, ką ją pažinojo, isz kur yra, ba sziaip nebut zinota, ką su ja padaryt. Bet gana tav klausinėt, juk matai, kad audra užėina, vesk mus kur į pastogę.

Jokubas nuvedė nesitikėtus sveczius į klojimą ir vesdamas klausinėjo:

— Ogi isz kur jus grįžstat?

— Isz kur? nū medžioklės.

— Nū kokios tai medžioklės?

— Tai paikas vyrs – murmelėjo ant Jokubo storbalsis. Argi tu nežinai, kad grovas parengė medžioklę ant meszkų, kurių ir vėl pradeda atsirast po kalnus?

Jokubas sustojo nusidvyjęs.

— Ant meszkų? – klausė.

Nu-gi zinoma, kad ne ant lapių!...

Kada jie taip kalbasi tarp savęs, ant kiemo tyku, langūse matytis szviesa. Vienam kambaryje ponai Vilovicziai, pasilenkę ant lovos, ant kurios paguldyta Marilka, tēmija jos kvėpavimą ir krutėjimą akių.... Ant iszbalusio veido matytis baimė.

— Marilka! vaikeli mano! sznabzda, buczyūdama kaktą jos motina.

— Marilka! szauke tėvas.

Mergina atvere akis.

Tėvas dūda jai szauksztą geriausio vyno. Tas ją pastiprina. Pamažu atidaro akis ir užsimerke.

— Zigmai... Zigmai!... szauke ji vos girdincziu balsu.

— Ką Zignas.... mano vaikeli? – klausė motina.

— Zignas gynė manę... jisai apgynė manę...

— Priesz ką? kur?

Mergina uždengė akis rankomis, rodos nusigandus ko.

— Uu! meszka! baisi meszka! – isztarė drebėdama.

Dabar Vilovicziai suprato, kas atsitiko. Tai meszkos, kurios kaip kada atlanko labiau apgyventas vietas Karpatų ir guli giliūse urvūse kalnų, užpūlė ant jų mylimų vaikų. Daleidimas toks yra baisus, bet be abejo teisingas.

— Zignas gynė manę.... ir vėl sznabzda mergina – jisai gal gyvas.... o gal ne... o, nelaiminga asz, nelaiminga!... koks jis mą geras... mano brolis....

Tūm tarpu audra siautė jau. Apie jieszkojimą Zigmo nei mislies negalėjo but. Bet kalnūtose szalise audros esti trumpos. Tas dadavė Vilovicziui vilties. Tarnams liepė parengti arklus ir laukti. Ir isztikro audra praėjo greitai. Dangus pradėjo szviesytis; apie vienūliklą mėnulis apszvietė apielinkes.

Tūjaus Viloviczia iszsirengė į kalnus. Per visą naktį szukavo ir jieszkojo Zigmo, bet veltu. Jau saulė užtekėjo. Tas jieszkotojus padrasino, nes dienos laike vis-gi geriau jieszkot negu naktį, kad ir szviesiausia. Prie stataus kalno jūdavo didelis gilyn į žemę plyszys; pereiti ezion sunku. Jieszkotojai susilaikė. Ant syk szunes pradėjo ūstinėt ir loti linksmai, nusileisdami per visokias szakas ir szaknis gilyn į urvą. Vienas isz drąsiausių jieszkotojų, užsinarino per vidurius virvę, padavė kitą galą kitiems ir ėmė leistis į gelmę. Vyrai stiprei laikė virvę, kad leidzintis koku budu nenulėktu į bedugnę.

Uzinti tūm dārbu nei nepa-

tēmijo, kaip Jokubas patraukė vieną isz vyrų už peties ir parodė ant vieno dikto krumo, auganczio prie pliko akmens.

Krume kas tai judėjo ir braszkėjo kaip tai navatniai.

Susyk szunes atsikreipė į tą szoną ir pradėjo piktai loti.

— Rudis!... suriko Jokubas, bėgdamas prie Vilovicziaus.

Tasai ziurėjo į szalį į kurę szunes lojo ir laikė gatavai dviliaupę. Rudas kunas didelio žvėries tingei pasikėlė isz po ūlos ir, pasistodamas ant paskutinių kojų, baugei ziurėjo ant persigandusių jieszkotojų. Buvo tai meszkinas.

— Motina szvencziausioji... gelbėk mus!.. – sukliko Jokubas, bet jį sulaikė garsus balsas Vilovicziaus.

— Ei! szianai, vyrai! Kirvukus įrankas!

Szunes tūm kart, kaip szirsių spieczius apspito aplink meszkiną. Tasai gynėsi, su apželusia koja, pagriebė nediktą szunytį ir akimirkoje sudraskė. Vienok szunes neatstojo. Didesniejie lindo vis artyn ir taikėsi įkast.

Matydamas tai meszkinas greitai užsirangė augsztyn ir prisiglaudė prie ūlos, kur szunes negalėjo pasiekti taip lengviai. Vienok szunes neatstojo vis. Nu-gi sztai saulė viso savo pilnybė iszlindo isz už kalnų ir savo szviese uguine szviesia apliejo dangų siekenczias kalnų virszunes, pakalnes tų ir lygumas. Pūlė kur tai toli ant lygaus pavirszio prudo ir atsimuszė kaipo cidabriniam zerkole, sumirgėjo vandenise kalninių upelių ir strautų ir tolumoje prabudino miglas, gulėjusias ant augsztų Karpatų kalnų. Lygumose žolės nupurtė nū savo lapelių laszelius ramos.

Pabudinus ir prie gyvenimo pastumus visą gamtą, auksinė saulė ziurėjo ant viso to ir jū kėsi.

Girių tankumynūse atsiliepė

balsai pauksztelių. Ant pavirsz upelių lakiojo kregždės, o nū lygumos pakilo vyturiukas ir užgiedojo savo linksmają dainelę, ant plikų ūlų skrijo didelis erelys ir prie saulės szviesos blizgėjo jo žvilganti sparnai.

Imtynė meszkinas su apspitusiai jį szunimis nesiliovė.

Persigandę jieszkotojai, bijodamiesi, kad įpykintas žvėris, pametęs szunis, nepultų ant jų, susistojo ant vieno dikto akmens ir laikė kirvukus ant gatavo. Tiktai vienas Jokubas bėgiodamas szia ir ten apie meszkiną grasinosi kirvuku ir vis szaukė.

— Užmuszk!.... prie kojios!... szia!...

Užmuszk, buvo jo mylimiausias szū, su kuriūm Jokubas retai kada persiskirdavo. Jokubas kaltas buvo jam savo gyvata. Tulą sykį laike didelės pusnies paklydęs kalnūse, Jokubas but isztikro prazuvęs įpūlus į kokę bedugnę, jeigu ne instinktas Užmuszk. Vienas ir iszmingingas gyvulys, nors ir tamsa nakties jau artinosi, atrado tikrajį taką, kuriūm be jokio paojo buvo galima namon pareiti. Jokubas nū to laiko net pamylėjo Užmuszk.

Su baime todėl ziurėjo ant jo imtynės su meszkinu, nes Užmuszk drucziausias isz visų szunų ne ant jų pradėjo savo dantimis kutenti kudlas meszkinas. Veltu nusigandęs Jokubas rėkė, veltu stengėsi, su matomu dėl savo ypatos paojum, atitraukti gerąjį szunį, — tasai neatstojo vis ir užsikabinęs ant asztrių ūlų stengėsi pasiekti kuną meszkinas. Jau beveik pasieke, jau taikosi kasti, kaip antsyk didelis snukis meszkinas atsivere, meszkinas suriuke ir pakėlęs vieną koją kerta szun asztrius nagus iszkiszęs. Nepataikė vienok, nes miklus szū prasiszalindamas nū to smogio į patį laiką paspėjo atsitraukti. Vienok

neatstojo da, ir vėl prilindo artyn... meszkinas ir vėl pakėlė pirmutinę koją, kad kirsti savo prieszui.

Jokubas suriko persigandęs. Už valandėlės jo Užmuszk jau ne bus.

Toj' valandoje subildėjo suvis ir atgarsį jo atkartoję lygumos, ūlos ir girios. Baisi koja meszkino nupūlė bejausmi, kaip medžio sžmotas.

Užmuszk pūla ant jo. Susyk ir kitas suvis pūla, pašūtas nematoma ranką ir ant džiaugamo Jokubo milžiniską kunas meszkino dreba, ir nupūla žemyn, kur apspinta jį visi szunes. Meszkinas lieka pergaltas. Dabar ir žmonės pūla ant jo su kirvukais. Szuviai, ką parvertė meszkina ir išgelbėjo Jokubo geriausį szunį, buvo paleisti per Vilo viczią. Ilgai jieszkojo jis atsakanczios vietos, kad gerai pataikyt žvėriui. Pagaliaus pasisekė jam tas, kada atsistojo ant vienos nepertolimos ūlos.

Szuviai buvo gerai paleisti.

— Tokis suvis vėrtas pinigų! — isztarė storbalsis; kiti tūm syk dyvijosi isz milžinisko meszkino. (Pabaiga bus)

Eiles

Pranciszkaus Sekupasakos.

(Tasa)

VI.

Sonetas

Jau neatsimeni skaisczioji
Laimingas praėtės dienas,
Kada, Ielija zydinczioji,
Iszreikszdavai mislis kitas;
Kada isz daugelio vaikinų
Skaiscziu, grazių kaip obūlei
Tik manę viena, o mergina!
Tik manę vieną bematei.
Dabar ne taip: jau tav patiko
Didzturczio senio kosulei,
O meilė manęs jau atliko
Tau reik kitokio: prie skatiko.
Na imk, apgaut kaip jį lengvai,
Kaip manę jauną apgavai.

VII.

Daina ex-lytuvių.

Ir kam isztikro mokytiesiems

Kentėti dėl prastų žmonių,
Kam vargą amžiną kęst jiem-
siems,

Netekti gerimų skanių?
Visų mus norų gals-degtinė,
Saldus gyvenims—mus jausmų
Erzėjims tuszczes su merginoms
Tai idealas mus visų.

Kam rupytiems apiežmones,
Dėl jų da czion kanczes kentēt?
Jie gal gudų palaukt malonės,
O mums, jauniems, reik pažibēt.

Kam vargszas painiojes po kojų
Jaunų mus vyrų apszviestų?

Kam reik neszt paojų
Dėl savo brolių mažesnių?
O lietuvystė? kam ji rupi?

Kam sav dėl josios galvą sukt?
Tegul vargūs prascziokai tupi,
O mes jauni tikt turim tukt.

Ir Maskolijoj' koznas gali
Kiek reike pinigų turēt...
Kam gerinti mums savo szalį
Kur mes negalime žibēt?

Mums reike aukso, daugel
aukso, —

Mes jį turime dasiekt.
O zie visi—tegul sau kniaukso
Vargūs, tas mums vis tiek.

Maskolius dš mums po žvaig-
ždelę, —

Su ja pakilsime augsztai,
Algos tū gausime kruvelę
Didesnę, bus suvis gerai.

Kas mokslo nors sziek—tiek yr'
gavęs,

Kas moka mislyti ir jaust,
Kas vargo jau yra ragavęs --

Tas tur priemus juk prisiglaust.

VIII.

Narsiai kovojo vaikinas,
Bet myriszkas kardas jį kirto;
Jį priėmė žales žolynas,
Kada jis be žado parvirto.

Plauja drabužį jo lytus,
Ir varnos akis jo kapoja,
Ir vėjas kas vakaras, rytas
Iszblyszkusį veidą buczifūja.

Motina turr vaikinas,
Tėvelį ir mielajį brolelį...
Bet silsis czion vienas vaikinas,
Viens nunesztas vargo į tolį.

IX.

Jau vagą po vagai
Uzbaigsiu varyt,
Jei dyla noragai
Reiks stot pataisyt.

Kaip linksma žiurėti

Į jurę vagų;
Kaip reike gerėtis,
Kad nēr ubagų.
Matyti galėsiu
Szvieziųjų rugių
Ir džiaugtis galėsiu
Kaip szimtas drugių.
Mažai kur užaugt tik
Gryni taip grudai, —
Pas manę tik kauks vis
Žydelei snudai.
Reikės į krautuve
Nusimalatot, —
Onutei lauktuvių
Nors ką dovanot.
Ir augo rugelei
Ir ējo gražyn,
Ir džiaugės Jonelis
Savojo szirdyj',
Bet vėtros užpūlė,
Atėjo ledai,
Rugius tūs sukulė
Tik liko sziaudai.

X.

Verke Onelė
Viena pasilikus,
Josios bernelini
Kita jau patikus.

Aszaros byra,
Veidukai iszbalė,
Meilė jau įra
Ir jausmas jau szala.

Laikui praslinkus
Grazioji Onelė
Bus jau palinkus
Prie kito Jonelio.

XI.

Kad pažinti miestą blogą --
Viską asz beveik macziau.
Kaimą gimtinį ir stogą
Prastą, po kuriūm gimiau.

Ak! tav' aszaros, mamele!
Negalėjo užlaikyt,
Mano gimtiniai nameliai
Negalėsiu jus matyt!

Kaip gražiai javai jurūja
Mano gimtines szalies,
Mergos kaip gražei dainūja...
Nel asz neturiu dalies!

O kaip sziaudien vargas spaudže,
Nēr kam nē pasigailēt,
Nieks priešavę czion neglaudže
Ir tavę nenor girdēt.

Dainos, jus nekaltos mano --
Vamzdžio alasas meilus,
Linksmintote jus da manę,
Bet niszgirsiu jau ir jus...
Ak! kam aszaros mameles

Negalėjo užlaikyt!
Ak! jus gimtiniai nameliai
Negalėsiu jus matyt.

XII

Ezy (isz lenk.)

Kur bakužė samanota
Kurioje gimiau,
Obelis kur augalota
Ką sode macziau?

Kur upelei platus, sraunus
Tekantie smagiai?
Kur tos mislys mano jaunos
Linksmos kaip drugiai?

Ta bakužė jau supuvo,
Obelies jau nēr
Ir upelei jau iszdžiuvo --
Vargas viens tebēr.

XIII.

(Isz lenkizsko.)

Jauna czigankaitė į Ebro žiu-
rėjo

Ir verkė. Su savim gitarą tu-
rėjo;

Jos veidas nū saulės nudegęs,
iszbliszkęs

Parodo gyvenimą tos mote-
riszkės.

Ant drebančių stygų uždėju-
si ranką

Ji apžvelgė Ebro ir dangų ir
lauką,

Viena kur sėdėjo; ant josios
veidelių

Buvo aszaros; ji uždainavo
dainele:

„Sudiev jus broleliai, brangio-
ji tėvynel!

„Turbūt jus daugiau niekada
nematysiu.

„Kitoke ateina visai jau gadynė
„Ir pagal gadynę sav dalį tai-
sysiu.

„Sudiev jus tėvelei, sudiev ir
mamelės,

„Nors savo mamos niekada ne-
zinojau,

„Nors nieks mano lopszio ne-
apkaiszė kvietkelėms

„Ir svetimos rankos da mažą
nesziojo.

„Sudiev jus kalnai, aržūlynai,
„Ir vandenys tavo, o Ebro,
mieloji!

„Tu aszaras kudikio, verksmą
merginos

„Į svetimą szalį su noru ne-

szioji.
„Paliksiu ezion viską, ba no-
riu matyti
„Nors tėviszkę brangią ir savo
mamelę,
„Ja reike surasti ir jajai atmyti
„Kad da tebgvyvena ir josios
dukrelė“.
Ir pabaigė dainą, gitarą isz
rankų
Iszleido, o stygos linksmi su-
skambėjo.
Jos jūdbruvus veidas nenor-
oms iszblanko
Ir aszaros bėgti per veidus
pradėjo.

XIV.

Užaugęs brolis Žemaitijoj
Žemaitiją ir mylėjo
Ir į tėvynę, kaip eldiją
Savo laimės jis žiūrėjo.
Ir tankiai krutino jo širdį
Padėjims musbrangiostėvynės:
Jos vargas, dainos, ką iszgirdo
Ir huvis mūsų szioj' gadynėj'.
Mylėjo lietuvių merginą
Ir kitos nė nenorėjo,
Lenkaitę syki jis pažino
Ir tū juksą pamylėjo.
Ir lietuvių dabar jau lenkes',
Nes vergu pastojo lenkės.
(da bus)

Bandymai su Žeg- leno serdoku.

Dieną 11 szio mėnesio buvo
bandymai su serdoku Žeglėno
forte Sheridan, netoli Chica-
gos. Ant bandymų pribuvo
komendantas ir daugelis api-
cierų.

Szaudė nū tolio 400, 300, ir
200 mastų isz karabinų Korug
— Jorgensyno, plieninėmis
kulkomis, beduminiu paraku.

Pasekmė pasirodė puiki!

Ant figuros paveiksle žmo-
gaus uždėjo minėtą serdoką
storio turintį 1½ colio, suside-
dantį isz penkių eilių kokio
tai audimo.

Nū tolio 400 mastų kulka
perėjo per pirmutinę audimo
eilę, — nū tolio 300 mastų už-

silaikė antroje eilėje, — o nū
tolio 200 mastų perėjo dvi pir-
mutines ir atsimuszė be jokios
žymės į trečią.

Visi apicierai baisiai dyvi-
josi isz to, nes jie žinojo, kad
isz szitų karabinų kulka pereit-
na nū tolio 600 mastų per ar-
žūlinę lentą storio 22 colių.

Serdokas szis svėrė 8 svarus,
bet iszradėjas sako, kad isz-
dirbant tokį audimą pabirkam,
svers daug mažiau.

Galima tikėtis, kad szis isz-
radimas p. Žeglėno bus nu-
pirktas ar per Suvienytas Val-
stijas, ar taip per kurę viesz-
patystę, ir užmokėta bus už
tai milijonai.

Isz praeites.

2000 m. — 1887 m.

— per —

Edvarda Belamy

Lietuviszkai iszguldė Sunus K.

(Tąsa.)

Turė jau prisipažint, kad jei
buvau iszties auka jūko, jo
autorai mokei iszrinko tą ku-
ris visą tą baiką turėjo iki ga-
lo privest. Talentas ir iszkal-
ba to žmogaus taip buvo ga-
linga, kad reikėję but įtikėt,
jeigu but sakęs, kad mėnulis
padarytas isz didelio apūlaus
surio. Nors saldžei jūkdama-
si žiūrėjau ant jo, kada jisai
tą iszmislą pasakojo, nei kiek
jį tas neapėjo.

— Gal Tamista busi ant
tiek malonus papasakot mą
kiek apie tai kokiu netiketu
keliu atradai mano gyvenimą,
apie kurį pasakoji ir ką tenai
aptikai. Su noru asz paklau-
sysiu tokių iszmintingų iszmis-
lėlių....

— Szeme atsitikime... —
iszgirdau atsakymą — jokis
iszmislas tiek užimantis ne gal
but, kaip tikra teisybė. Reike
Tamistai žinot, kad jau nū se-

niau vis rengiausi pabudavoti
laboratoriją dideliu darze,
prieinancziame prie mano na-
mo; asz labai mėgau užsiimti
chemija ir dėl to tą laborato-
riją rengiausi budavot. Perei-
tą czetvergą pradėjom kasti
dūbes ir pamatą murinti, kas
iki vakarui buvo pabaigta.
Pėtnyczios rytą turėjo ateiti
czimerninkai; bet tą naktį
smarkus lytus isztiko; uzliejo
dūbes ir muro pamatą iszardė.
Ant rytojaus nuėjau paziūrēt
kiek blėdies buvo padaryta.
Duktė, kuri iszėjo sykiu su
manim, atkreipė mano atydą
ant akmens su cementu aplie-
to, kurį nugriuvusios plytos
parodė. Atkasiau biskį žemės
aplinkui ir pamacziau, kad ak-
mū dribso ant kokio tai pože-
minio muro. Reike, misliju
sav, persitikrīt, kas tai but.
Darbinįkai kurius dėl to pasi-
kvieciau, atkasė pailgą skle-
pavonę, esanczią arti asztūnių
pėdų gylio po žeme ir atrėmusę
kada tai matyt pamatą kokio
tai namo. Eilė anglių ir pele-
nų gulinti ant pavirsz to, reisz-
kė, kad tai buta czion namo
kuris sudegė. Sklepavonė
nelytėta, cementas taip gerai
dėtas, kad iszrodo kaipo visai
da nepersenei pabaigtas dar-
bas prie to. Atradome duris,
bet negalėjom jų iszmuszti; to
dėl reikėjo iszlupti akmenį
sklepavonės. Pustelėjo isz pa-
sidariusios skylės sausas oras,
czystas ir neszaltas. Paėmęs
likterną, įsilindau per skylę ir
pasijutau kambaryje; rakan-
dai kurio rodė, kad tai yra
darbas XIX amžiaus. Ant
lovos gulėjo jaunikaitis. Kad
tas jaunikaitis turėjo but ne-
gyvas ir negyvas nū szimto su-
virsz metų, rodėsi tai negali-
ma buvo abejot: bet kunas
buvo taip gerai iszrodantis,
kad teisingai reikėjo nusiste-
bėt mą su savo draugais, kitais
gydytojais, kurius atsivedžiau.
Tokio balsamavojimo netikė-
jom paregėt, bet dabar priesz
savo akis tikrai pamatėm, kad

mūsų artimiausi proseniai mo-
kėjo tai padaryt. Mano drau-
gai, žingeidumo paimti, norė-
jo tūjaus daryt bandymus, kad
persitikrinti kaip galima taip
puikei balsamavot, bet asz jūs
nū to sulaikiau. Asz, mat, at-
siminiau, kad skaicziau apie
tai, kaip toli Tamistos laikūse
buvo prasiplatinęs gyvuliszkas
magnetizmas. Perbėgo per ma-
no mislį, kad Tamista gali but
paimtas letargo... gyvas da.
Mislis szii vienok buvo ant tiek
fantastiszka ir nejtikėtina, net
mano akise, kad nedrįsau apie
tai iszsitarti, idant ne but ap-
jūktu per mano draugas; isz-
radau todėl kitą priezūstį dėl
nutraukimo laiko bandymam.
Kaip greit likau tiktai sav vie-
nas, pradėjau tūjaus bandy-
mus, kad atvesti prie gyvatos.
Apie pasekmę mano bandymų
Tamista geriau žinai....

Jeigu pasakojimas but ir da-
labiau nepatikėtinas, tai daro-
dymai sykiu tonas ir užsilaiky-
mas pasakojanczio turėtu už-
imti klausantį. Jau pradėjau
abejot, kaip toje tai valandoje,
kada jisai sustojo pasakojęs,
pasimacziau savo paveiksłą di-
deliam veidrodyje, kabancziame
ant sienos. Pasikėliau ir pri-
siartinau prie to. Veidas nei
ant plauko neapersimainęs, nei
ant vienos dienos neiszrodžiau
senesniu nū to laiko, kada už-
siriszau kaklą irėjau pas
Editą anoje tautiszkoj' szven-
tėje. Žmogus tasai geidė, kad
patikėciau, kad tas viskas at-
sibuvo 113 m. atgal. Szii mis-
lis sutraukė galvoje mano vėl
szimtus naujų abejonių ir pik-
tumo, kad nor manę taip be-
gėdiszkai iszjūkti. Piktumas
apėmė manę, kada persitikri-
nau veidrodyje apie mano isz-
veizdą.

— Abejoti vis, turbūt, da
Tamista... — pradėjo ir vėl
mano draugas, — ir negali su-
prast, kaip tai gal but, kad
nors senesnis esi ant viso am-
žio nū valandos, kada atsigu-
lei, iszrodai vis taip jau. Vie-

nok labai iš to Tamista nesidyvyk. Dėka tiktai tam, kad visa gyvybės maszina Tamistos užsilaikė nepajudinta, galėjai Tamista per taip ilgą laiką užsilaikyt. Jeigu Tamistos kunas but turėjęs perneszti nors mažiausią permainą laike letargo, tai nū Tamistos senei jau nebut nei žymės likę....

— Pone... — atsiliepiu, atkreipdamas prie jo — kokių priežasčių dėlei susimislėjai pasakoti mą apie tokį išmislą su tokiu tvirtu tikrinimu, tai ašz negaliu suprasti; bet patsai ponas išrodai per daug inteligentiszkų, kad galėtum mislyt, jog kuris nebuk galėtu but taip pagautas, apart kiba tikt paskucziausio kvailio. Suturek Tamista tokį pasakojimą ir buk ant tiek malonus pasakyt mą stacziai kur ašz esu ir kokiu budu czion patekau? Jeigu Tamista atsakysi mą to, tai patsai pasirupšiau dasizinti, neziurint ant visokių periszkadų....

— Tai matyt, kad Tamista da vis netiki, kad mes gyvenam 2000 mete?... —

— Ar išz tikro Tamista matai reikalą uzdūti mą panašų klausimą?... —

— Na, na, gerai.... — atsakė mano dyvinas gaspadorius. — Kadan gi matau, kad negalima Tamistą pertikrinti, tai ir atsisakau nū to, palikdamas Tamistai pacziam. Ar jautiesi Tamista-galėšes iszeiti sykiu su manim ant trepų....

— Esu tvirtu, kaip ir visada.... — atsakiau supykęs. — O ant galo gal ir priverstas busiu parodyt savo sylas, jeigu manę prie to prives....

— Persipraszau Tamistos.... — iszgirdau atsakymą mano gaspadoriaus — ne leisk isiezaknēt sziam Tamistos pertikrinimui, kad esi auka kokio jūko, nes kada pamatysi viską ir persitikrįsi apie teisybę to, ką ašz sakau, reakcija gal but per daug didelė....

— Apsireiszkęs prie szio ant

jo veido gailingumas ir prijaudimas, ir be jokio užgavimo priėmimas mano piktų žodžių, labai manę nudvyvijo ir iszėjau sykiu su jūm labai nerviszkai susijudinęs.

Uzlipova dvejais trepais, po tam da vienais žemesniais ir atsiradova ant belvedero, ant stogo.

— Meldziu dabar Tamistos pažiurēt aplinkui.... — pratarė jisai, kada sustojova ant platformės. — O dabar, pasakyk mą, ar matai priesz savę Bostoną XIX-to amžiaus?... —

Po kojomis mano matytis didelis miestas. Į visas puses matytis ilgos ir placzios ulyczios, apsodytos medžiais, isz abiejų pusių stuksojo puikus namai. Triobos nesusiejo viena su kita, bet buvo atskirtos mažesniais ar didesniais daržais. Kožnoje dalyje miesto puikus, platūs plečiai, prisoddyti medžių, tarp kurių baltavo stovylos ir mirgėjo vandens saulės. Namai publiszki, milžinišzko didumo ir puikumo nežinomo mano laikūse, isz visų pusių matytis pilioriai. Isz tikro, tokio miesto da niekad ne buvau matęs. Po tam atsiskukau į vakarus ir apsidairiau. Ta mēlsva jūsta, iszsivingevus į vakarus, ar tai upė Karola?... Pažiurėjau į rytus: ilieja Bostono matytis priesz manę su savo krantais; visas žaliūjanczias salukes ant jos, galėjau suskaityt.

Pasimacziau, kad teisybę sakė mą mano draugas.

SKIRSNYS IV.

Nenusigandau per daug, bet noras iszriszti visą tą, apėmė kvaituliu mano galvą; czion pasijutau kaip mano draugas pagriebė manę už rankos ir nusivedė į erdvą kambarį, kuris buvo pirmutiniam nū virszaus augszte namo. Czion prikalbino iszgerti porą stiklelių gero vyno ir užkšt kiek.

— Tikiūsi, kad Tamista su-

vis pasveiksi neužilgio.... — isztarė balsu raminanczio. — Iszties, niekados nebucziau leidęsi ant to, kad Tamistą pertikrinti kas su Tamista atsitiko, jeigu netoks Tamistos nepasidūdantis užsilaikymas.... Prisipažystu... — dadurė jūkdamasi — kad užėjo mą ant mislies, kad pajusiu, kaip tai jus XIX-tam szimtmetyje darydavot, kumszczią ant savo veido ir dēlto griebiausi szios progos pertikrinimo Tamistos. Juk ir iszties bostoniecziai Tamistos laikūse buvo greiti ant musztynių ir dēlto, kad apsi-sergėti nū to sumislįau ne laukti ilgai. Misliju, kad dabar ir patsai Tamista nekaltinsi manę apgavystėje?... —

Jau jeigu dabar Tamista pasakytum mą... — atsiliepiu susigėdęs — kad praejo ne szimtas metų, bet visas tukstantis nū valandos, kaip paskutinį sykį macziau Bostoną, tai ir tad patikecziau....

— Vienas tikt amžius nū tos valandos praėjo.... — atsiliepiu ir vėl — bet ne sykį tukstancziai metų, kaip matome istorijoje, praeina neatneszdami jokios permamos....

— O dabar... — tarė, padūdamas mą savo ranką su zenklu tikro prieteliszkumo — pavelyk, kad pasveikincziau sveczią Bostone dvideszimto amžiaus. Ašz vadinūsi Leete, žmonės-gi vadina manę daktaru Leete....

— Ašz esu Julijonas West.... — atsakiau paspaudamas jo ranką.

— Laimingu jaučiūsi, kad turiu laimę pažiinti Tamistą, p. West.... — atsakė — kadan-gi szitas mano namas yra pabudavotas ant žemės, kuri kada tai prigulėjo Tamistai, tikiūsi todėl, kad Tamista laikysi jį už savo locną....

Pavalgius, dr. Leete pasiulė mą iszsimaudyt ir permaintyt drapanas. Priėmiau tai vis su džiaugsmu.

Visos permamos atsitikusios

per laiką szimtmeczio nei kiek neužkliudė vyriszkos drapanos, nes apart nežymaus skirtumo sukirpime, mano nauje drapana nei kiek nepasirodė mą įstabi.

(Toliaus bus)

Naujos kningos.

Žentas dėl parodos. Komedija 1 akte. Lenkiszkaĩ raszė J. Blizinskis. Lietuviszkai vertė Selimas. 1897. Spaustu-vėje „Garso Amerikos Lietu-vių.“ Shenandoah, Pa. Apraszo, kaip vienas karczemnikas, Kiksaviczia, pardavęs karczemą nusipirko dvarą, kad pastoti per tai ponu ir apturėti nū visų žmonių garbę „pono“; ir norėjo savo dukterį iszleisti taip-gi už pono. Jo tokia mislis jį apgauna ir nepastojęs ponu, atidūda savo dukterį už kokio tai rasztiniko, Anupro Guzo.

Lietuviszkos Kanklės. (perspausta isz „Garso Amerikos Lietuvių“). 1897. Spaustu-vėje „Garso Amerikos Lietu-vių“ Shenandoah, Pa. Trumpai apraszta apie lietuviszkas kankles, kurios beveik jau isznyko Lietuvoje. Pridėta taip-gi da paveikslas lietuviszko kankliniko.

Antanukas. Apysaka B. Pruso. Isz lenkiszko vertė Selimas, ir K. Moygio ir kun. Pabrėzos laiszkai pas Daukanta. 1897. Spaustu-vėje „Garso Amerikos Lietuvių.“ Shenandoah, Pa. Apraszta kaip tullos biednos ukinjės sunus, Antanukas, pats per savę iszmoko drožti isz medzio visokius daiktus ir figuras ir kaip paskui, apleidęs savo sodzių, keliauje į miestą jieszkoti sav darbo. Perstatyta taip-gi koks stovis mokslainės kaimiszkos buvo ir kaip tenai mokino.

Ant galo pridėta laiszkai, K. Moygio ir kun. Pabrėzos, kurie patalpinti originaliszkai.

J....8.

Bausmė,

Parasžė vaikas.

(Tąsa)

Giesmė penkta.

I.

Ugnis sukurta, – jūdi dumai iszkilę
 Pasiekė praplėsztą debesyje skylę,
 Per ją užraudusios veržės padangės:
 Grumojų audra, gamtą pergasdij rengės.
 Jau saulės nėra, tiktai viens spindulėlis
 Da svystelėj' sparcizai – isznykt pasivėlys —
 Ir dingo, lyg gestanti szviesa žarijos,
 Jį žaibas iszsprudęs isz debesio vijos.
 Liepsna iszsiblaszkis labyn vis smarkavo,
 Tartum isz aiskumo drasinosi savo,
 Savę debesių veidrodyje iszvydus:
 Užraudę isz virszaus jie, bet tamsūs vidus.
 Szeszėlis jos pūlė seneliui ant vėido,
 Stovėj' jis, rankas ant krutinės sukeitęs,
 Užraudo – nūg gaisro gal buvo užkaitęs,
 Dvasia gal dievų jam žemyn nusileido,
 Apreiszkė jam isztarmes savo slapeziasias,
 Kaip pranaszas rymo jis, auką paszvesias.
 Sztai stovį ji ją ne suvaržė virvėmis, —
 Jūdaisiais plaukais stovį veidą uždengus.
 Sargyba tik laukė jau viską prirengus, —
 Kareiviai kieti, bet drebėj' szirdis jiemis.
 Vai kas ten nuliudęs paszalyje rymo?
 Ar klauso Perkuno, ar bijos likimo?
 Vai kam jo veidai taip iszsekę, iszgelte,
 Tartum tikras kraujas tviskėti negal tē? —
 O ne! jis ramus: nėra skausmo pėdsako,
 Ar aidas ten skamba? – tai jis taipo sako:
 — „Laiminga esi! – ar galėjai tikėtis,
 Jog taip pasibaigs dienų tavo erszkėtis?
 Pamyniai dievus, žmones tau pirma mielus,
 Mą sopulį įkaliai, szirdį praskėlus, —
 Į prieglobstį Mildos parpūlusi mirsztį? —
 Teisybė, myli da... nemoki užmirsztį...
 Juk meilei tu paszventei gėdą, pagūdą
 Ir meilę net sutersziai nūdėme jūda.
 Asz to negaliu, asz teisum turiu likti,
 Idant su tavim daugiau nesusitikti —!
 Prakeiktas teisumas! – asz velyczia buti
 Nožnum piktadėju ir duszioj' suputi, —
 Turėczia tavę — ir isznaujo atgimę
 Nūg tavo kaktos draugia tritume žymę —
 Ir gal nekaltybė da tavo atgītų.
 Bet ką asz kalbu? — piktzodžiūju – bėda mą!
 Lyg driežas szliaužiu paskui jausmą tą žemą —
 Isznykie! – o, tu taip graži, taip baisi tu!
 Paliaukie viliot' szirdį paszvoštą mano —
 Juk ji tik tėvynei, tik kersztui tviskeno;
 Tu viską užmirszus, atrasi jo mirti: —
 Dvasia jųs ant amžių galės nesiskirti — !“

II.

Neklauso ji, – ar gi klausyti pajiegtų?
 Priesz mirsiant nieks szirdį skausmu nemaitina,
 Ir dusziai žodžius tūs ausis nedalina,
 Juk szirdyj' nebviltis nūg jųjų sudiegtą.
 Jau privedė ją, prie laužo: senelis
 Gal laukė, pakol debesiai prasiszalys.
 Po audrai, – sykais Perkunas apreiszkia
 Žaibais savo isztarmę, baisią, neaiszkią:
 Tunėjo į aržulą galvą atrėmęs,
 Virszum jo žaibai debesiais palydėti
 Jau apaczią regracziō emė lytėti,
 Padangėse vietos neteko jau jiemis.
 Ir kam jis taip ilgai po aržulu rymo,
 Su jūsta placzia, rubus baltus apjūsęs,
 Kam ilgai taip laukia dievų įkvėpimo?
 Jis rimtas, gal auką nekaltą padūsiąs
 Įsiutusiam gaivalui ant godaus peno.
 Ji dreba: — ją rubai neveržia, perplatus,
 Apreiszkė vienok, kaip szirdis jos tviskeno —
 Krutinė, lyg pastarą jiegą pametus,
 Kilnojos nelygiai, — per plaukus suveltus
 Žvilgėj' kaip kada akys sklidinios, jūdos,
 Ir jei jas pakreiptum į debesių szaltus,
 Perkuno suminksztjūtų isztarmę, rodos.

III.

Sustaugė dangus, ir griausmai sudrebėj',
 Ir debesiai užė aptemę.
 Audra tartum kaukė: Perkunui garbė,
 Ką lanko nuvargusią žemę.
 Pakilo sztai girioje balsas tylus
 Ir dingo, iszlėto sustaugęs, —
 Pykūlis gal szaukia piktūsius dievus
 Ir žaibą regėdamas džiaugias.
 Kareiviai visi lindo po szakomis,
 Jie drąsus, bet balso to bijos;
 Tik vėjo įerzjta blaszkės ugnis,
 Raudonos lakiojo žarijos.
 Senelis tik liko pas laužą ramus,
 Jo plaukus žilus tarszė vėjas, —
 Akimis užrustjitus meldė dievus,
 Jisai su Perkunu snekėjos...
 Žiurėj' į jį dievas žaibų akimis
 Per debesio perplėsztō langus...
 Ir kūm ją senelis bailus suramys —
 Ką stovį plaukais užsidengus?
 Dasyk pažiurėjo į dangų ir jau
 Galva ant krutų jam nupūlė,
 O jį tiktai atsiduso giliau,
 Ir nė nevaitojo vargūlė...
 Bet matė ji viską, per plaukus žiurėj',
 Drebejo, ji buvo gyva da, —
 Umai kreivas žaibas tamsoj' sužerėj'
 Ir apszvietė stovintį vadą...
 Pamatė jis ją, jis pribėgo arti,
 Plaukais jos sav kaklą apvėlęs
 Prie laužo ją privedė —ėjo sparti,
 Lyg aniolo balto szeszėlis. (Toliaus bus)

Pajieszkėjimai.

Kur buva Konstantinas Jurgelis, paeinantis isz kaimo Voniszkių, Blogoslovenstvos (Plokszezių) gminos, Nau-miescio (Vladislovo) pavieto, Suvalkų guber? Jau 4 metai kaip Amerikoje. Dūkit žinę ant szio adreso:

Jūzas Žemaitis Box 35
Foxfort, Me.

Juokai.

— Tryliktas visad yra nelaimingas, — sako pati į vyrą savo.

— Isztikro! patikrinimą to randame net istorijoje, — atsako vyras.

— Koks-gi?.....

— Nugi žinai! visi juk žmonės, ką gyveno XIII amžyje, iszmirė iki vienam....

— Tai-gi! tai-gi!...

Ekursija

Į Shawanese ar Harvey's Lake parenge szv. Kazimiero lietuvizska parapija isz Pittston, Pa. Utarniķe 31 d. Ruggjućzio (August) 1897 m.

Tikietai ten ir atgal isz Pittstono dėl suaugusių kasztūje 75c., o dėl vaikų 45c.

Tikietai-gi isz Dorranceton ir Luzernės taip-gi ten ir atgal dėl suaugusių 60c., o dėl vaikų 35c.

Trukis nū stotės L. & B. Junction iszeis ant 8,30 iszryto, isz Pittstono 8,40 isz ryto ir isz Dorranceton ir Luzernes ant 9 valandos iszryto.

Ant vietos, kur pasilinksminimas rengemas yra visokių pasilinksminimų, kaip ve: virvę traukti, arkliukai pasivaziuoti, virvė vaikszezioti, boles mesti, visokių supynių, ant volų vaikszezioti ir t. t., apart to yra puikus ežeras, kur galima ant garlaivio pasivėžyt.

Visus maloningai užpraszo
Komitetas.

Apgarsinimai.

„**VARPAS**“ literatūros, politikos ir mokslo dvi mėnesinis laikrasztis iszeina jau 9 metas Tilžėje. „**Varpas**“ yra Lietuvos vadovų laikrasztis; talpina puikes apysakas bei mokslizskus rasztus. „**Varpas**“ į Ameriką ant metų su prisiantimu, kasztūja 1 dolerį. „**UKININKAS**“ Lietuvos ukininkų

mėnesinis laikrasztis, iszeina 8 metai, taippat Tilžėje. Talpina įvairius rasztus apie lietuvių prispaudimą po Gudų valdzia bei pamokina kaip reik nū jų gintis, apysakas, pamokinimus isz ukės, žines isz Lietuvos kaipo ir isz svetimų szalių, bei apie ligas, nū kurių gali pats žmogus pasigelbėti, neesant arti daktaro.

„**UKININKAS**“, į Ameriką, ant metų kasztūja ir tiktai *vieną dolerį*. Norinti iszsisraszyti virsz minėtus laikraszezius, pinigus gali siųsti registravotos gromatos ant szio adreso;

*Herrn Dr. Bruażis
Tilsit, Ostpreussen
Germany.*

Lenkizskos knygos

maldu, pargabentos isz užmarės.

Gaunamos pas Jūz. Pauksztį.

- Westchlenle duszy poboznej, zblór naboženstw i plesni z przydanem Drogi krzyzowej, Gorzkica zali i psalmów \$1,50.
- Zloty Oltarz czyli zblór naboženstw dla chrzećcian i katolików \$1,30.
- Oltarzyk czyli zblór naboženstwa dla młodziezy katolickiej 70 c.
- Wyborek naboženstwa dla młodziezy katolickiej 50 c.
- Maty zloty oltarzyk dla poboznych dzieci katolickich 45 c.

Knigos

pargabentos isz užmarės:

Maldų knygos,

- Mazas arkeo altorius, Miszlų maldos su abrozėliais (mazam formate) krisztolinu apdaru 60 ct
 - Szagrino „ „ „ 50 c.
 - Aukso Altorius, arba Szaltinis dangizsku skarbu 2,00 iki 3,00.
 - Garbe Dieuwj ant aukzstybės „ „ „ \$1,50.
 - Balsas Balandėlės 1,25c., 1,50c. ir 2,00c.
 - Kniga giesmių arba Kanticzkos „ 75c.
 - 150 Psalmu Dowido karaliaus ant pavelkelo kanticzkų 75c.
- Istorizskos dvasizskos italpos knygos,*
- Gyvenimas Vieszaptes Jezaus Kristaus, 75c.
 - Istorija seno ir naujo istatymo su abrozėli. 15c.
 - Istorija seno istatymo „ „ „ 35c.
 - Gyvenimas Marijos „ „ „ 30c.
 - Menno szwencziusios Marijos Panos Sopulej Motyn os Diewo „ „ „ 30c.
 - Evangelijos supulkeis apdarais 1,00c.
 - Gyvenimas Szwentuju, ant visų metų koźnos dienos, pirma, antra, treczia ketvirta ir penkta dalle už koźną dalį po „ „ „ 65c.
 - Gyvenimas szv. Benedikto Labro „ 10c.
 - Stebuktai Diewo Szvencz. Sakramente 40c.

Istorizskos knygos svietizskos italpos.

- Olitpos „ „ „ 25 c.
- Robinsono „ „ „ 25 c.
- Kantros Elenos „ „ „ 20 c.
- Lementorius su poteriais ir mistranturais 10 c.
- Istorija Lietuvos „ „ „ 30c.
- Istorija Suvienytų Valstijų Amerikos konstytucija „ „ „ \$1,00
- Trumpa senovės Lietuvų Istorija 10c.
- Apilnkrasztis kun. Petravyczius i Vilniaus džiakonystės kuningus 1870 m. „ 5c.
- Už ką mes lenkams turime būti dėkingi arba n dėkingi, graži knigtė kurioje apraszyta visi mūsų prietikiiai su lenkais nū pat krikszto Lietuvos 5c.
- Žiponas bei žiponė „ „ „ 40c
- Žirgas ir valkas „ „ „ 20c.
- Vytautas didis Lietuvos kunjgaiksztis 30c.
- Apie senovės Lietuvos plius „ „ „ 10c
- Kanklės lietuvizskos dainos keturleims balsams (su natomis) 20c.
- Amerika pirtyja (komedija) „ 10c.

- Apie kalbų pradzią „ „ 5c.
- Budal gydymo nekurių ligų „ „ 25c.
- Ką daryti, kad sveikti butume ir ligai gyventume 5c.
- Kas yra, o kas bus! zvilgis ant szlų d onų ir į azoita 5c.
- krumplių Jonas, apyskėlė „ „ 5c.
- keletas žodžių apie nežmonizskus maskollių darbus kražiūso ir apie sudyjimą kražielių Vilniuje 5c.
- keletas rasztų apie kražių atsitiktimą 10c.
- Tamoszius besotis apysaka 5c.
- kalba dvejų žmonių kazimiero ir Antano apie katalikų bsznyczios pamatą 5c.
- Lietuvos kanklės (eilėmės rasz.) 10c.
- Pamokslai apie sudą Dievo, pakutą, dangų ir nekaltą prasidėjimą szv. Panos Marijos 10c.
- Pamokslai ir Ganytojus kalbos sodlecziams, kunjga pirmoji, apima latką nū pirmos nedėlios Adventų iki pelenų dienai! (pamokslai koźnan nedėlieniui) \$1,25c.
- Trumpi pamokslimai ir rodos, pagal kurias turi elgtis kiekvienas žmogus 10c.
- Lietuvos gospadinė arba pamokinimas kaip su-vartoti Dievo dovanas, paraszė žmona. Antras iszleidimas pagerintas 15c.
- Final r jų gyvenimas, viensėdis ir pirmutinė szalna 10c.
- Pavargėlė ir kaip gyvena kynai, apysakos 10c.
- Andersono pasakos (su abroz) 15c.
- Gydyklos nū baimės myrlo „ „ 20c.
- Misija ir ziedas „ „ „ 25c.
- Naujausia sapnų knigtė „ „ „ 50c.
- Ženybos patikų Miko „ „ „ 5c.

Knigos poetizskos.

- Senkaus Jurgis „ „ „ 15c.
- Vitoliorauda, puikus poematas isz senovės lietuvų gyvenimo, 2 knygos 1,25c
- Dūnelaczio pavasario linkemybės 10c
- Konradas Valenrodas — „ 10c.
- Tėvynizskos giesmės „ „ 5c.
- Jākaunos dainos „ „ „ 5c.
- Naujos dainos „ „ „ 10c.
- Birutės dainos „ „ „ 10c.
- Tėvynainių giesmės „ „ „ 40c.
- Petro Armino rasztai — eilės 10c.
- Pagrėnų gobtuvės — teatralizska 10c.
- Ponas ir Mužikai, Drama penklose permainose, paraszta Alokсандro Guźuczio, 15c.

Apysakos.

- Paizangos Juzė, tinkami skaitymai „ 30c.
- Kas telybė tai nemelas puikios apysakėlės isz lietuvų gyvenimo 15c.
- Historija apie gražą Mageloną, dukterį karaliaus isz Neapolio ir apie Petrą kareivį 20c.
- Pajudikime vyrui žemą, puiki apysaka paraszta patrijotizskoje dvasėje pagal vengrizską pono A. isz B. autoriaus knigtutė „Kas telybė tai ne melas 15c.
- Pasaka apė Szaltabuzius (jūkinga) 5.
- Žlėmos vakaro adynėlė, vokizskom raldėm 20c.
- Mužikėlis „ „ „ 15c.
- Vaikų knigtėlė „ „ „ 15c.
- Ant Nakvynės „ „ „ 5c.
- Kalnynų pasaka 5c.
- Kaukazo belaisvis 5c.
- Kur melė, ten ir Dievas 5c.
- Kas kaltas 5c.
- Negirdėtas daigtas 5c.
- Pasakojimas apie valtą ir jo rasztiniką 5c.
- Senis Makricikas 5c.
- Vakaras Tilviko pirktelė 5c.
- Gyvenimas Stepo Raudnosio ir kiti naudingi skaitymai. [ketvirta dalle „Sziaulėntizsko Senelio“] 15c.
- Parmazonas arba Balsumas Dievo Ruetybės 12c.

Mokslizski rankvedziiai ir kitokios knygos

- Kniga dėl iszsimokini mo visasvietinės kalbos 15
- Apie buvimą Dievo „ „ „ 5c.
- Grieszninkas priverstas metavotis „ „ 15c.
- Pamokslai apie trusą „ „ „ 5c.
- Talmudas ir musų žydai „ „ „ 10c.
- Szkala su kalba „ „ „ 20c
- Prieszaszris „ „ „ 20c.
- Kaip įgti pinigų ir turta „ „ „ 20c.
- Dirtybė 5c. ir 10c.
- Genių dėdė, graži pasakutė kur iszrodyta, Apie žemą ir kitus svietus, jų buvį ir pabaigą 75 c.
- kaip labai svietą slogina maskollių valdzia 5c.
- Apie Dangų „ „ „ 5c.
- Final r jų gyvenimas, ir pirmutinė szalna 10c.
- Lietuvos gospadinė „ „ „ 10c.
- Žodynas kun. M. Miežinto \$200.
- Naujas elementorius [1895 m.] apdarytas su puikiais pavelkalais 15c.
- Trumpa peržvalga lietuvystės darbų Amerikoje 20c., dėl perkupczlų po 10c
- Kalendariai ant 1889 ir 1890 m. po 10c.

Lietuvystės praetė, dabartis ir ateitis 25 c.
Hyglena arba mokslas apie užliakymą sveikatos 35

Ivairios dvasizskos knygos,

- Pamokslai ant didžiųjų metinų svėncių ir di džiiosios nedėlios, 50c.
- Tiesos Žodžiai, 35c.
- Fililota arba kelias į maldingą gyvenimą 50c.
- Pokilis Szventųjų „ „ „ 15c.
- Iezguldimas metinų szwencziu labai naudinga knigtėlė 10c.
- Mokslas Rymo kataliku „ „ „ 40c.
- Kas yra griekas? „ „ „ 15c.
- Nekaltybė „ „ „ 20c.
- Vartai dangaus „ „ „ 15c.
- Pokla, arba amžinas pragaras „ „ „ 75c.
- Arlėka yra nūdai; su ilustracijomis 30c.
- Garsas apie bajsybes Diewo audio 25c.
- Raktas į dangų „ „ „ 15c.
- Didžioji nedėlia „ „ „ 5c.
- Kaip Sumenija nuspakajti „ „ „ 15c.
- Vadovas į dangų „ „ „ 40c.
- Prisigatavojimas ant smerczio „ „ „ 40c.
- Draugija dėl duslių „ „ „ 5c.
- Lietuvizskos miszios „ „ „ 10c.
- Kasdieninės Maldos „ „ „ 5c.

Notos dėl partapijono.

- Varpelis [valcas] 30c. Dėdlenė [polka] 30c.
- Sudiev [mazurka] 40c.

Paveikslai [abrozai].

- Kražių skerdynė 50c. Paveikslas Gedimino 30c
- Paveikslas Vytauto 25c. Paveikslas Litanijos 25c.
- Visoki Abrozėliai su maldėlimis po 5centus

KNINGOS

EOCNOS SPAUSTUVĖS.

- Lietuvos Istorija, nū seniausią gadynių iki Gedimino D. L. K., paraszta 1880 m. Simano Daukanto. Kniga pirma, gaunama už 1,50c.
- Budas Senovės Lietuvų Kalnėnų ir Zemaiczlų parasztytas Simano Daukanto, gaunamas už 1,00.
- Istorija Katalikų Bsznyczios, „ 1,00.
- Europos Istorija su žlamlapiais „ 50 ct.
- Lietuvizskos DAINOS isz visur surinktos 200c.
- Pasakojimas Antano Tretininko paraszė vysk. Zemaiczlų Motiejus Valancziusiskas, 25 ct.
- Ponas Bartkus, paraszė kun. A. Burba, 20 ct.
- Dievattis, apysaka szios gadynės 1,00 ct.
- Apieka Diewo „ „ „ \$1,00.
- Aukso Verszė, labai puiki drama „ 20 ct.
- Du puikus apraszymai apie nedorybę zydo ir piktą augynimą wajku \$1,00.
- Eglė, žalczių karalienė ir Iezgriovimas Kauno plies 1862 m., du puikus dramatai parasztyti Aleksandro Guźuczio, 25c.
- Gyvenimas Genavaltės. Pamokinanti ir labai sujudinanti apysaka isz senovės laikų 50 ct.
- Historije gražios Katrukos ir jos visoki „ „ „ atsitiktimai 10c.
- Historije isz laiko Francuzkos „ „ „ vainos Afrikoj 30c
- Iez po budello kalavijo ir Kajimas, dvi puikios apysakos, ant lietuvizsko perdėjo V. Stag. 40c.
- Istorija Septynių Mokintojų „ „ „ ir Lietuvio Sapnas 50c.
- Jurgis Milostawekis „ „ „ 80c.
- Juozapas Konizszowski, arba kankinimas Unijotų po valdzia maskolliaus 50c.
- Kabalas talpinantis savjo visokius užminimus ir ant jų reikalaujantį atsakymą 10c.
- Konstytucija dėl darbinikų „ „ „ 10c.
- Namelis pustelniko „ „ „ 75c.
- Nedorybes Rymo Ciesorliu, historije isz tajko „ „ „ ponawojimo Nerono 80 ct.
- Puikus apraszymai tikru atsitiktimu isz „ „ „ czion wajnos 1863 metu 40 ct.
- Prawadnikas angeleskos kalbos neabdar. \$1,00
- „ „ „ abdarytas \$1,25.
- Puikus apraszymas apie Lietuvą „ „ „ \$1,00.
- Rinalda Rinaldinas „ „ „ \$1,50 ct.
- Senowes apraszymas apie Duktery „ „ „ Filypo Karejwio 50 ct.
- Sumyszymas arba bajme tury dydeles akis Gykra tejaybe isz Suwalku gubernijos 15 ct.
- Szwiesas Diewo „ „ „ 65 ct.
- Titkus Persų Karalius, „ „ „ 25 ct.
- Užystanawik ant to geraj „ „ „ 50 ct
- Witasir Korynna historije isz tajko persekioji Bsznyczios S. per Daoklecijana 95
- Apie Joną Tvardancų garsų burtiniką ir jo dar bus ayklu su apraszymais apie burtus 25c
- Keletas žodžių apie lietuvius ir naudingi pamokinimai dėl Lietuvos žmonių 10c.
- Pamokinanti apraszymai isz gyvenimo žmonių ir visokios rodos 15c.